

2017 Metal TİS sürecine giderken... Kazanmak için yeni fırtınalara hazırlanalım!

Metal işçisinin kazanımının güvencesi fabrika zemininde kuracağı birliğidir. Haklı ve meşru talepler masa başı pazarlıklarıyla değil, mücadele ile kazanılabilir. Yine metal işçilerinin kendi deneyimleri bu gerçeği bir çok vesileyle kanıtlamıştır. TİS süreçlerinde olduğu gibi bir bütün olarak sermaye karşısında işçi sınıfının en büyük silahı, tabandan doğru kenetlenmiş birliğidir. Geleceğini belirleyen her süreçte

metal işçisi sözünü ancak birliğini kurabildiğinde söyleyebilecek, taleplerine kararlılıkla sahip çıkabilecek, TİS taslaklarının hazırlanmasından, sermayeye kabul ettirilmesine kadar her aşamada söz ve inisiyatif sahibi olabilecektir. Bugün MESS'in, Türk Metal çetenesinin ve sendikal bürokrasinin elini rahatlatan en önemli avantajları, karşılarında güçlü bir işçi birliğinin olmamasıdır.

s.12

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 38
14 Ekim 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

İçeride OHAL'ci, dışarıda yayılmacı...

İşçi sınıfı bu vahim gidişatı durdurmak için direnmelidir!

www.kizilbayrak1.net

Erdoğan-Putin görüşmesi üzerine

4'ü devlet başkanı, 82 ülkeden 250'yi aşkın bakanın katıldığı 23. Dünya Enerji Kongresi, İstanbul'da gerçekleşti. Zirve, Türkiye-Rusya zirvesine dönüştü.

Musul seferi: IŞİD bahane, her şey petrol için!

ABD bir süredir en az Halep sorunu kadar önemseydiği Musul sorunu ile ilgili planlar yapmaktadır. Bu yönlü bir hazırlığın içine girmiştir.

"Saadet Hanım" tiyatro oyunu üzerine bir eleştiri

Gereksiz yere sıkıştırılan politik süsü verilmiş nüanslar, rahatsız edici karikatürize eylemci profilleri ve kavram karmaşası, eleştiriyi farz kıldı.

Bir dönemin sonu: FARC-Santos "barış" anlaşması

s.15

Gericiliğin prangalarını kırmak için mücadeleye

s.17

Dinci-mezhepçi iktidar içeride OHAL'ci dışarıda yayılmacı...

İşçi sınıfı bu vahim gidişatı durdurmak için direnmelidir!

Ortadoğu'daki gerici savaş yangınına körükleyen, cihatçı çeteleri himaye eden, halkların başına bela olan bu ırkçı-mezhepçi iktidarla hesaplaşmak, öncelikle Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerin sorumluluğudur. Zira sermayenin çıkarlarını ve emperyalizme hizmeti esas alan bu politikanın faturasını emekçiler ödüyor. Bu hesaplaşma hem onurlu, insanca yaşanabilecek bir ülke yaratmak için hem de komşu halklara karşı işlenen ağır suçlara ortak olmamak için şarttır.

İçeride olduğu gibi dışarıda da kural tanımaz, saldırgan, ırkçı-mezhepçi bir politika izleyen AKP iktidarı Irak'la gerilimi tırmandırıyor. Irak'ın ikinci büyük kenti Musul yakınlarında bulunan Başika'da mevzilenen işgalci Türk askerlerinin çekilmesi için Bağdat'tan verilen ihtar, Ankara'dan saldırgan/küstah açıklamalarla karşılık verildi. İşgalcinin küstahlığının karşılığı Irak hükümetinin sert tepkisi oldu ve iki ülke arasındaki gerilim doruğa çıktı.

Osmanlı'yı hortlatma histerisi içinde kıvranan dinci sermaye iktidarının şefleri, Şam'da kılmaya muvaffak olmadıkları namazı Musul'da ifa etmeye hevesli görünüyorlar. "Musul yağmasından biz de payımızı isteriz" pişkinliğine dayalı politikada ısrar eden AKP iktidarının yayılmacı hevesleri tavan yapmış durumda. Musul'u İŞİD'e teslim edenlerden biri olan eski vali, AKP'ye angaje olmuş Barzani, İŞİD'le işbirliğinden sabıkalı bir iki aşiret ağasına dayanarak "Musul yağmasından pay almaya" heveslenenler muhakkak ki hüsrana uğrayacaklar. Ancak buna rağmen izlenen uğursuz politika Suriye'de olduğu gibi Irak'ta da kanlı çatışmaları körükleyen vahim sonuçlar yaratıyor.

Irak yönetimi Türk askerinin varlığına ilk günden karşı çıkmış, bundan dolayı iki ülke arasında gerilim yaşanmıştı. AKP şefi T. Erdoğan'la kukla başbakanı ve dışişleri bakanı tarafından yapılan mezhepçi/saldırgan açıklamalar, Bağdat'ta haklı olarak infial yarattı. İşgalci askeri birliğin Irak topraklarını derhal terk etmesini isteyen Başbakan Haydar el İbadi, Türk askeri ile İŞİD arasında bir fark görmediklerini beyan ederek tepkisini gösterdi.

İşgalci güçlerini çekeceğine işi pişkinliğe vuran Başbakan B. Yıldırım'ın Iraklı yetkililere yanıtı, "Irak işgal altında, zaten merkezi bir hükümeti bulunmuyor, belli güçler arasında paylaşılacak, biz de yağmadan payımızı alacağız" manasına gelen sözlerden öteye geçemedi.

"Hedef Musul'un DAİŞ'ten kurtarılmasıysa bunu başarmak için işbirliği yapmalıyız. Fakat sorun şu: Ondan sonra şehirde kim kalacak? Elbette, Sünni Araplar, Sünni Türkmenler ve Sünni Kürtler. Haşd el Şaab'ın Musul'a girmesine izin verilmemeli. Özellikle Türkiye ve Suudi Arabistan onların girmesini önlemek için işbirliği yapmalı... DAİŞ'ten sonra Musul'un bir diğer terörist grubu eline düşmesine izin vermeyeceğiz... Musul, Musul halkınındır ve Tel Afer, Tel Afer halkınındır. Haliyle başka kimse bu bölgelere girmemelidir." T. Erdoğan, her tarafından mezhepçilik ve küstahlık fıskıran bu sözleri bir Suudi televizyonunda sarf etmişti.

Irak hükümetinin Türk askerinin çekilmesi ultimatomuna AKP şeflerinin verdikleri yanıtlar, T. Erdoğan'ın sözleriyle yaşanan rezaletin tuzu-biberi oldu. Gelişmeler üzerine açıklama yapan Irak Başbakanı, Türk devletinin izlediği yayılmacı politikanın bölgesel bir savaşa yol açabileceğini belirtti. Irak'ın egemenliğini hiçe sayan tutumun kabul edilmeyeceğini, işgalci Türk ordusunu Irak'tan çıkarmak için gerekirse güç kullanacaklarını belirten el İbadi, AKP'nin çatışmaya mahal vermeden askerlerini çekmesini istedi. Bu arada gerilime dair bir açıklama yapan ABD'nin Türk işgal güçlerinin varlığına açık destek vermemesi, üst perdeden konuşan AKP şeflerinin gardını düşürüyor. Zira Irak işgalcileri, efendileri

emir verirse askerlerini çekmek zorunda kalacaklarını biliyorlar.

Çivisi çıkmış bir iktidarın dümeninde bulunun AKP, yayılmacı dış politikaya da dayanarak içeride dinci-faşist rejimi tahkim etmeye, OHAL'i sürekleştirmeye böylece ömrünü uzatmaya çalışıyor. İşçilere, emekçilere, ilerici devrimci güçlere, Kürt halkına/hareketine, Alevilere karşı saldırganlığı şiddetlendiren iktidar, komşu halklara karşı izlediği düşmanca politikada da ısrar ediyor. Suriye'de iflas eden bu yayılmacı/mezhepçi politikanın Irak'ta devam ettirilmesi, dinci sermaye iktidarının açmazını da gözler önüne seriyor. Bu politikada ısrar dinci sermaye iktidarının sadece Türkiye'nin değil tüm bölge halklarının başına musallat olan bir bela olmasına neden olmuştur. Hal böyleyken, "Sünnilerin hamisi biziz, İŞİD'e karşı biz savaşıyoruz" söylemini ciddiye alan olmadığı gibi, Türk devletinin İŞİD'le El Nusra'nın katil sürülerine 2011'den beri sınırsız destek verdiği bilmeyen de yok.

Ortadoğu'daki gerici savaş yangınına körükleyen, cihatçı çeteleri himaye eden, halkların başına bela olan bu ırkçı-mezhepçi iktidarla hesaplaşmak, öncelikle Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerin sorumluluğudur. Zira sermayenin çıkarlarını ve emperyalizme hizmeti esas alan bu politikanın faturasını emekçiler ödüyor. Bu hesaplaşma hem onurlu, insanca yaşanabilecek bir ülke yaratmak için hem de komşu halklara karşı işlenen ağır suçlara ortak olmamak için şarttır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/38 * 14 Ekim 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Erdoğan-Putin görüşmesi üzerine

D. Yusuf

4'ü devlet başkanı, 82 ülkeden 250'yi aşkın bakan ve çok sayıda yabancı basın mensubunun katıldığı 23. Dünya Enerji Kongresi, İstanbul'da gerçekleşti. Zirve, Türkiye-Rusya zirvesine dönüştü.

Tayyip Erdoğan ile Vladimir Putin, kongrenin açılış oturumunda birer konuşma yaptılar. Ardından da Mabeyn Köşkü'ne geçerek ikili görüşmeler gerçekleştirdiler. Erdoğan-Putin görüşmesine, Rusya ve Türkiye'den çok sayıda devlet yetkilisi de katıldı. Yapılan görüşmelerin ardından çeşitli alanlara dair pek çok kararlar alındı.

Rus gazının Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınmasını öngören Türk Akımı projesi konusunda yapılan anlaşma; Türkiye ile Rusya karşılıklı kültür ve turizm yılı organizasyonu, Rusya'ya dönük özellikle narenciye, diğer yaş meyve, sebze ve tarım ürünleri konusundaki kısıtlamaların kaldırılması, Akkuyu Nükleer Santrali projesine hız verilmesi ve bağlı olarak Rusya'dan Türkiye'ye teknoloji transferinin devam etmesi, uzay, gemi ve diğer alanlarda iki ülke arasındaki işbirliğinin geliştirilmesi, Rus Uzay Ajansı'nın (Roscosmos) Türk füzelerinin tasarımı ve uzaya fırlatılması ihalesine katılması, savunma sanayii konusunda işbirliğine ve Rusya'nın Türkiye'nin açtığı hava savunma sistemi ihalesine katılması, özel kuvvetler ve askeri kurumlar arasındaki temasların hızlandırılması alınan başlıca kararlar oldu.

Beklenildiği üzere, Putin ve Erdoğan görüşmesinde son günlerde ABD ile Rusya arasında büyük bir gerilim konusu olan ve bölgenin geleceğinde çok kritik bir yerde duran Suriye sorunu da konuşuldu. Bu çerçevede, "Suriye'de akan kanın durdurulması ve Halep'e insani yardım götürülmesi için her türlü çabanın gösterilmesi" konularında mutabakat sağlandı. Türkiye'nin öncülük ettiği Fırat Kalkanı operasyonu konusunda işbirliği yapılabilecek konuların masaya yatırılması, bir diğer önemli gündemdi.

Erdoğan ile Putin görüşmesi iktidar çevrelerince, ama en çok da yandaş medya tarafından heyecanla karşılandı. Alınan kararlar da tarihi olarak nitelendi. Dikkate değer olan neredeyse aynı tepkilerin ve nitelemelerin ulusalcı cenah tarafından da yapılması oldu.

SERMAYE DEVLETİNİN KIRLI HESAPLARI VE HEDEFLERİ

Enerji Kongresi'ne damgasını vuran Erdoğan-Putin görüşmesi tam da ABD

ile Rusya'nın Suriye üzerinden restleştiği, bir süre önce birlikte kararlaştırdıkları ateşkes anlaşmasının askıya alındığı bir dönemde gerçekleşti. ABD'nin, 60 Suriyeli sivilin yaşamına mal olan bombalama olayını "Yanlışlık oldu" diyerek geçiştirdiği, ABD ve batılıların tüm uyarılarına rağmen Rusya'nın aşırı-ılımlı ayırımı yapmadan her vesile ile cihatçı çeteleri bombalamaya devam ettiği ve nihayet, Rusya'nın hava desteğindeki Suriye ordusu ve Lübnan Hizbullahı'nın Halep'i cihatçı çetelerden arındırma operasyonlarını sıklaştırdığı bir dönem bu. Bu aynı süreçteki bir diğer önemli gelişme de ABD'nin Irak merkezi hükümeti ve Barzani'nin peşmergeleri ile birlikte Musul seferine hazırlık yapmasıdır.

Öte yandan, Türk sermaye devletinin Cerablus işgali devam ediyor. İsmi "Fırat Kalkanı" olarak belirlenen bu seferin öncelikli gerçek amacının Kürt halkının kazanımlarının tasfiye edilmesi, bu çerçevede Rojava özerk yönetiminin yeni bir Kürt devleti halinde resmleşmesinin engellenmesi olduğu artık ayan beyan açığa çıkmıştır. Yani sermaye devleti buraya kalıcı olarak gelmiştir. Yapılan tüm açıklamalar, attığı tüm adımlar ve başvurduğu uygulamalar, sözgelimi Cerablus'ta İslami esaslar temelinde bir eğitimin aracı olarak işlev göreceği belirtilen bir okulun temelinin atılması, bunu fazlasıyla doğrulamaktadır.

Şüphesiz Türk sermaye devleti Cerablus işgalini öncelikle ABD'nin izni ile gerçekleştirdi. Hâlâ ABD izni ile burada durmaktadır. ABD'nin son derece hassas hale gelen bölgedeki çıkarlarına

hizmet ettiği sürece sermaye devleti bu izni ve bu sınırlar çerçevesindeki hareketliliğini devam ettirebilecektir. Ancak, o bu sınırları zorluyor, yaptığı açıklamalarla ağababasını sıkıntıya sokuyor.

Örneğin, ABD defalarca YPG'nin IŞİD'e karşı mücadelede en yararlı güç olduğunu, aksi bir gelişme olmadığı sürece YPG ile ortak mesaiye devam edeceğini belirtmiş, hem YPG ve hem de Türk devleti ile çalışmak istediklerini dile getirmiştir. Ancak, sermaye devleti YPG konusundaki tutumunda ısrar etmiştir. ABD'nin daha önce karşı çıktığı sınır boyunda bir "güvenlik bölgesi" oluşturma, bu amaçla bir "uçuşa yasak bölge" ilanı gibi tavizler de Türk sermaye devletini tatmin etmemiştir. Bir gün El Bab'dan başlayarak Azez hattından Rakka'ya gitmekten, bir gün Halep'i kuşatmaktan, bir gün Menbic'e girip Menbic'i YPG'den arındırmaktan dem vurmaktadır.

Son günlerde buna Musul sevdası eklenmiştir. Türk sermaye devleti öteden beri sömürgeci bir devlettir. Örneğin her daim Musul ve Kerkük konusunda hak iddiasında bulunmuştur. Bölgedeki herhangi bir karışıklıkta ya da statüko konusunda en ufak bir tartışma başladığında bu eğilimi depreşir. Yayılımcı heveslerle hayaller kurar. Çin Seddi'nden Adriyatik'e dek bir Türk dünyası şeklindeki Pantürkizmin ifadesi düşünceler dillendirilir. Bu yayılımcı hırs ve heves dinci-gerici AKP iktidarı döneminde yeniden ve en ileri düzeyde depreşmiş bulunuyor. Dinci-gerici iktidar ve ebedi şefi T. Erdoğan tam 14 yıldır her vesile ile bölgenin en büyük devleti olmaktan söz

ediyorlar. Hedefleri, bir yeni imparatorluk. Bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olduğunu, statükoda değişikliklerin kaçınılmazlığını görüyorlar. Günün koşullarının hedeflerine ulaşmada uygun fırsatlar oluşturduğunu ileri sürerek, bölgenin geleceğini belirlemede en azından söz sahibi olmak istiyorlar. Bunun için her türlü maceraya atılmaya hazırlar.

Gelişmeler göstermektedir ki gelinen yerde Türk sermaye devleti her türlü çılgınlığı göze almıştır. Tümüyle kirli ve karanlık çıkarları, amaçları ve hedefleri için, her türden kirli ilişkiye girmekten, kirli ve karanlık güç ya da güçlerle ittifaktan, en küçük bir çelişki ve çatlaktan yararlanmaktan çekinmemektedir. Rusya ile zirve vesilesiyle daha da derinleştirilen ilişkileri de bu çerçevede ele almak ve değerlendirmek gerekir.

GEÇİCİ İLİŞKİ VE İTTİFAKLAR DEĞİL, STRATEJİK ÇIKARLAR VE İTTİFAKLAR ESASTIR

Her şeyden önce, Rusya ile Türkiye arasında yapılan anlaşma ve alınan kararlara tarihi ve olağanüstü nitelikler atfetmek doğru değildir. Alınan kararları ve kimi konulardaki mutabakatları ABD ekseninden uzaklaşıp adım adım Rusya eksenine yanaşmak ya da eksen değiştirmek olarak yorumlamaya kalkmak ise, tümüyle dayanaksız ve fazlasıyla zorlama bir yorum olacaktır.

Bilindiği gibi bu iki devlet arasında Rusya'ya ait uçağın düşürülmesinden önce de iktisadi-ticari ilişkiler vardı. Keza Putin ile T. Erdoğan bu olay öncesinde de "çok yakın dost" tular. T. Erdoğan bir

zamanlar Suriye devlet Başkanı Esad'a "kardeşim" dediği gibi Rusya Devlet Başkanı Putin'e de "dostum" diye hitap ediyordu. Ve dahası, T. Erdoğan ve dinci-gerici iktidar, yine ABD ve Batı bloku ile arasının bozuk olduğu bir dönem, Şangay Beşlisi'ne yanaşmış, kendilerinin de ittifaka alınmasını, demek oluyor ki Avrasyacı olmak istemişlerdi. Ancak bunun bir ciddiyeti yoktu. Bir kalıcılığı da bulunmamaktaydı. Rusya ile ABD ve AB arasındaki çelişkilere ve çatlaklara oturan geçici bir politikaydı.

Sermaye devletinin ABD ile ilişkileri stratejik ilişkililerdir. ABD ile ve demek oluyor ki NATO ile stratejik çıkarlara sahiptir. Söz konusu olan, ABD'ye her alanda ve her bakımdan yıllara dayalı bir bağımlılıktır. Kimi zaman ve kimi konularda efendilerden farklı kimi özerk tutumlar alınabilir. Ancak bunun da sınırları vardır. Zira esas olan stratejik çıkarlardır. Öyle ha deyince efendi ve kamp ya da eksen değiştirilemeyeceği o zaman açıkça görülmüştü.

Rusya yönetimi veya Putin gerçekçi davranıyorlar. Putin rakipleri ile mücadelede, çelişkilere yarardan yararlanmaya ve çatlaklar üzerinden politika yapmaya bakıyor. Çıkarları gereği sermaye devleti ve Erdoğan ile yakınlaştı, kendileri için yaşamsal kimi iktisadi, ticari ve siyasi konularda ilişkiler geliştirmek istedi. Ancak, gerçekler kendisini dayattığında alınması gereken tutumu aldı. Çok açık biçimde Türk sermaye devletinin Şangay Beşlisi'nde yerinin olamayacağını bildirdi. Sonrası ise biliniyor, Rusya uçağının düşürülmesi ile ilişkiler sıfırlandı.

Şimdi hava yine puslu. ABD sermaye devletinin ve Erdoğan'ın maceracı ve saldırgan dış politikası konusunda yeterince fikir sahibidir. Defalarca iflas eden bu politika sermaye devletinin yanı sıra ABD'nin de çıkarlarına zarar vermiştir. ABD dinci-gerici iktidarı, ama en fazla da Erdoğan'ı güvenilmez buluyor. Tüm telkinlerine karşılık, Suriye, elbette ki Rojava politikasında esasa ilişkin bir değişikliğe gitmediğini görüyor. Ha keza Irak politikası da aynen devam etmektedir. ABD, sermaye devletinin ve Erdoğan'ın Osmanlılar gibi giderek güçlenen yayılcı eğilimlerinin de farkındadır. İşte bu nedenledir ki, çıkarlarına zarar vereceği için sermaye devletini, kendisi için önemli ve yaşamsal olarak gördüğü, kazanırsa eğer bölgede inisiyatifini yeniden ele geçirmekte ve rakiplerine karşı üstünlük sağlamakta kendisine büyük bir imkan sunacak olan Rakka, Halep ve Musul operasyonlarının dışında bırakılmaktadır. Sermaye devletinin enerji zirvesi öncesi ve şimdi Rusya ile giderek tam bir cilveleşmeye dönüşen ilişkiler kurmasında bu durumun da rolü var. Sermaye devleti ABD ve AB ile Rusya'nın Suriye, Irak ve tüm bölge konusundaki politika farklılıklarından, çelişki ve çıkar çatışmalarından yararlanmak istiyor. Bir kez daha, çatlaklara oynuyor.

Diğer taraftan her şey bir yana Türk sermaye devletinin Suriye politikasında esasa ilişkin bir değişiklik yapmadığını Rusya ve onun adına Putin de biliyor. Suriye'deki iç savaşın başlıca sorumlularından biri de Türk sermaye devletidir. Sünni eksen politikası sermaye devleti ve başında Erdoğan'ın bulunduğu dinci-gerici AKP iktidarının eseridir. Bu politika tüm bölgeye dönük olarak hâlâ savunulmaktadır. Bu politikanın kanlı eseri olan IŞİD başta olmak üzere ölüm çeteleri ile AKP iktidarının kanlı, kirli ve karanlık ilişkilerini en iyi Rusya ve Putin bilmektedir. Sermaye devleti hâlâ adını değiştirmiş El Nusra çeteleri ile ilişkilidir. İlimli muhalefet diye Ahrar'ı Şam, Sultan Murad tugayları gibi çeteleri de kollayıp desteklemeye devam etmektedir. Şimdi ise bu cinayet örgütlerinden devşirme ÖSO adlı çete örgütü ile hareket etmektedir.

Öte yandan, Türk sermaye devletinin Suriye'nin toprak bütünlüğü ile ilgilendiği de dipsiz bir yalandır. Bu sadece ve sadece Kürtlerin kazanımlarına dönük saldırıya meşruiyet kazandırmak için uydurulmuştur. Suriye'nin toprak birliği, bölgenin istikrarı vs. sermaye devletinin umurunda değildir. Suriye ve bölge halkının güven ve huzuru ise hiç değildir. Rusya ve Suriye için son derece yaşamsal önemi olan Halep'in çetelerden arındırılmasını istemeyenlerin, bu amaçla orada türlü provokasyonları teşvik edenlerin başında gelen güçlerden birinin de sermaye devleti olduğu bir gerçektir. Tüm bunlardan dolayı Rusya da sermaye devleti ve Erdoğan'ı güvenilmez bulmaktadır. Putin bir günde Esad'ı dostu olmaktan çıkarıp, amansız bir düşmanı olarak ilan eden Erdoğan'ın, kirli çıkarları gereği bir günde kendisini de düşman ilan edeceğini bilmektedir.

Fakat buna rağmen Rusya Türk sermaye devleti ve Erdoğan'la ilişki kurmakta sakınca görmemektedir. Nihayetinde Rusya da kirli ve karanlık bir devlettir. Emperyalist ve sömürgecidir. Her daim kirli çıkarlar peşinde koşmaktadır. Putin bölgede ve Suriye'de çıkarları gerektirdiğinde kirli ilişkiler ve kirli ittifaklar kurmakta bir sakınca görmemektedir. O kadar ki sermaye devleti ve Erdoğan örneğindeki gibi, dün bir numaralı düşmanı olan bir devlet ve bir kişi birden bire dostu olabiliyor. Dolayısıyla Rusya ile sermaye devleti arasında esen bahar havasına şaşmamak gerekir. Elbette ki her an kışa dönüşebileceğini unutmaksızın...

Aslanan stratejik çıkarlardır. Bölgede de dünya siyasetinde de her daim bu esas alınır. Kimi özerk tutumlar elbette gündeme gelebilir ama bunun sınırları vardır. Hiç kuşkusuz, Türk sermaye devletinin uzun yıllardır kusursuz biçimde hizmet ettiği efendilerine, yani ABD ve batılı emperyalistlere dönük bugünkü efenlemelerinin de bir ciddiyeti yoktur. Bir adım ötesi onursuzca bir yaltaklanmadır.

Emekçilere sefalet, kaçak saraya milyonlar

Erdoğan'ın Ankara Beştepe'deki kaçak sarayına yüz milyonlarca lira para akıtılıyor. Sayıştay raporlarına yansıyan saray harcamaları bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi.

Raporla birlikte, Cumhurbaşkanlığı'nın kullandığı örtülü ödenek gideri de ilk kez ortaya çıktı. Rapora yansıyan bilgilerde sarayın bir yıllık "su faturası" ve "ısıtma gideri"nin toplam 6 milyon TL'den fazla, kiraladığı taşıtlara akıttığı kaynağın ise 10 milyon TL'ye yakın olduğu görüldü. Toplamda kaçak sarayın bir yılda yuttuğu para da **300 milyon TL civarında** gerçekleşti.

Raporda "Cumhurbaşkanlığı'nın Gizli Hizmet Gideri" adı altında **150 milyon TL** harcandı. Erdoğan'ın şahsi ödeneği olarak geçen rakam ise **525 bin TL** oldu. Saray personeline ise 2015 yılı içinde **67 milyon 255 bin 79 TL** harcandı. Bir yıl içinde "kullanmaya yönelik su tüketimi aboneliği" için **3 milyon 2 bin 878 TL**, "Sabun, deterjan ve temizlikte kullanılan kimyevi maddeler ile bu amaçlarla kullanılmak üzere diş macunu, diş fırçası, kova, fırça, paspas" alımına ise **155 TL** harcandı. Sarayın ısıtılması için bir yılda toplam **3 milyon 200 bin 196 TL** harcandı. Bu da sarayın aylık ısıtma giderininin 266 bin 666 TL olduğunu gösterdi. Saray'ın kullandığı taşıtların akaryakıt ve yağ alımları için ise **4 milyon 330 bin TL**

harcandı. Sarayın bir yıllık elektrik tüketim bedelinin ise **9 milyon 672 bin 688** lira olduğu görüldü. Organizasyon adı altında yapılan ziyafetler, türlü tören, fuar ve organizasyon giderleri için bir yılda **30 milyon 648 bin 492 TL** harcanırken yandaş dernek, birlik, kurum, kuruluş, sandık gibi yerlere **4 milyon 150 bin TL** para verildi. Telefon abonelik ve kullanım ücretlerine **1 milyon TL'nin üzerinde** harcama yapıldı. Anadolu Ajansı aboneliği ile birlikte internet servis sağlayıcılara abonelik ve internet erişimi karşılığında ödenen ücretler için ise **580 bin 155 TL** harcandı. Sarayın uydu haberleşmesi için **2 bin 946 TL** harcanırken Erdoğan'ın yurtiçi gezilerinde geçici olarak görevlendirilen Cumhurbaşkanlığı personeli için **3 milyon 799 bin 644 TL** harcandı. Yurtdışı geçici görevlendirmeler için ise **yaklaşık 6 milyon TL** harcandığı görüldü. Cumhurbaşkanlığı 2015 yılı içinde **8 milyon 767 bin TL** harcamaya taşit kiraladı. Saray, **40 bin TL** harcamaya da yüzer taşıt kiraladı. Raporun "hane halkına yapılan transferler" kaleminde **3.5 milyon TL** para transfer edildiği görüldü. Kırtasiye malzemeleri gibi harcamalar için **1216 TL** harcandığı görülen raporda "sürelili yayınlar" için **204 bin 953 TL** kullanıldı. Canlı havyan alım bakım ve diğer giderleri için **2 bin 448 TL** harcandı.

Hürşit Külter açıklama yaptı

Kendisinden 27 Mayıs 2016'dan beri haber alınamayan DBP Şırnak İl Yöneticisi Hürşit Külter, 7 Ekim günü Güney Kürdistan'ın Kerkük kentinde basın açıklaması yaparak yaşadığını duyurdu.

27 Mayıs'ta Şırnak'ta gözaltına alındığı, yaklaşık 13 gün gözaltına kaldığı bilgisini paylaşan Külter, "13 gün boyunca bir binanın bodrumunda tuttular. Bana yoğun fiziki ve psikolojik işkence yaptılar. Ama sürekli ajanlık dayatıyorlardı. Çıkıp öz yönetim direnişlerine karşı açıklama yapmamı istediler. Bunu özellikle polis özel hareketi yaptı ve ben gözaltında kaldığım sürede zaten beni yanında tutan bu özel hareket polisi sürekli beni infaz edeceklerini söylüyorlardı" dedi.

Yoğun tepkilerden dolayı kendisinin gözaltında infaz edilemediğini de söyleyen Külter "Kendi aralarındaki konuşmalarında, 'şimdi biraz gündem olmuş. Biraz bekletelim, tepkiler bir süre sonra zaten soğur, o zaman öldürürüz' diyorlardı" diye belirtti.

Tutulduğu bodrum katından binanın bir üst katına çıkarıldıktan sonra kaçış yollarını aradığını ve fırsat bulduğunda da kaçtığını söyleyen Hürşit Külter, şunları söyledi: "Ben binadan çıktıktan sonra kaçtığımı fark ettiler. Arkadan vurup öldürmek ya da yakalamak istediler. Ama ben kaçıp kurtuldum. Şehir içinde saklandım. Aileye ya da basına ulaşacak bir imkan aradım ama bulamadım. Bu süre 40-45 gün boşaltılan evlerin içinde saklandım. Sonra şehir içinde direnenlere denk geldim ve şehirden çıktım. Çıktıktan sonra bazılarının yardımıyla iki aylık bir sürede ancak buraya ulaştım."

Katliamcı devlet rutini!

Ankara Katliamı'nın yıldönümünde sermaye devleti yasaklamalar ve polis şiddeti ile anmalara tahammülsüzlüğünü gösterdi. Yoğun bir devlet terörü devreye sokularak anmalar engellenmek istendi.

Devlet terörü OHAL bahanesi arkasına sığınarak gerçekleştirildi. Oysa devletin bu kılıfa ihtiyacı da yoktur. Zira katliam günü bile yaralıların üzerine gaz sıkılan, yaralıları yardım amaçlı çabalayan insanlara copla, TOMA'yla, gazla saldıran bir devlet gerçeğinden bahsediyoruz. Katliamın hemen sonrasında yapılan bu polis saldırısı yüzünden ambulanslar engellenmiş, çoğu ölüm de bu şekilde gerçekleşmişti. Devletin olağan rutini budur!

Katliamın 1. yıldönümünde pek çok ilde yapılan anmalara saldırıldı. Yoğun "güvenlik önlemleri" anmaları engellemek için alındı. Katliam günü devletçe alınmayan "güvenlik" önlemlerinin katliami protesto etmek isteyenlere karşı alınması dikkat çekti.

Ankara Katliamı'nın tetikçileri 2 İŞİD üyesi canlı bomba olabilir, ancak esas fail devlettir. Katliam gününe bakıldığında elde en az 62 istihbarat notu olmasına rağmen, Gar önünde arama noktaları oluşturulmamış olması ve alanda görevli olması gereken 2 bin 44 polisten sadece 129'unun görevlendirilmiş olması dikkat çeken önemli noktalar. Öte yandan Ankara polisinin, 9 Ekim akşamı 22.00-

24.00 saatleri arasında yaptığı yol uygulamasına 24.00'te ara verip miting günü 9.00'da tekrar başlamış olması ve canlı bombaların da yol uygulamasına ara verilen saatlerde, 8.30 civarında Ankara'ya girmiş olması da bir diğer önemli konudur. Bu ve benzeri pek çok "güvenlik" zafiyetinin tek açıklaması bu katliamın devletin bilgisi dahilinde gerçekleştiğidir. Öte yandan canlı bombalardan birinin AKP Gençlik Kolları üyesi olduğunun açığa çıkması da failerin adresini işaret etmektedir.

Ankara Katliamı bu ülke insanlarının çokça tanık olduğu devlet katliamlarının bir devamıdır. Ancak katliamın zamanlaması ve sonrasında yaşanan süreçle birlikte düşünüldüğünde daha ayrı bir anlam kavuşmaktadır. Bu katliam AKP iktidarının yeni Türkiye'sine geçişin önemli dönemeçlerinden biridir. Bu dönemeçte darbe girişimi "lütfundan" sonra bir basamak daha ilerlenmiştir. Şimdi de OHAL kararlarıyla istediği keyfi yönetim imkânını elde eden Erdoğan ve AKP'si bu yolda hızla devam etmektedir. Canlı bombalardan mahkemelere, kolluk güçlerinden faşist gruplara dek tüm "güçler" bu amaçla devrededir.

Hemen her gün muhalif seslere yönelik gözaltı ve tutuklama haberi gelmekte, sokak eylemleri yasaklanmakta, en temel hak ve özgürlükler askıya alınmaktadır. Antep'te olduğu gibi düğünler

bile kana bulanmaktadır. Bu tablo keyfi yönetimlerini sürdürmek isteyenlerin istediği puslu havayı oluşturmaktadır.

Öte yandan AKP eliyle palazlanan faşist gruplar "vatandaş duyarlılığı" adı altında bu puslu havaya uygun roller için görevlendirilmektedir. Bunun son örneği yine Ankara Katliamı'nda yaşamını yitirenler için yapılan anmalarda görüldü. Alanya'da Eğitim Sen'in 10 Ekim'de yaşamını yitirenler için düzenlediği anma sonrasında bir grubun, sendika binasını basarak Türk bayrağı asması ve daha sonra yaşamını yitirenlerin mezar taşlarına Türk bayraklı tişörtler giydirmesi AKP'nin yeni Türkiye'sinin örnekleridir. Hatırlanırsa 15 Temmuz darbe girişiminin ardından sokaklara çıkan gruplar Ankara Garı önüne katledilenler anısına konulan anıtı tahrip etmiş, 18 Temmuz günü anıtı onarmak isteyenlere ise polis saldırarak engel olmuştu.

Ankara Katliamı ve sonrasında halen de devam ettirilen süreç, işçi ve emekçilerin geleceği için oldukça önem arz etmektedir. Katliamla planlananlar bugün OHAL uygulamaları ile sürdürülmek isteniyor. Anmalara da bu nedenle tahammül edilmiyor. Biliniyor ki bu ülkenin aydınlık geleceği sokakta eylemde olan, katliamların hesabını soran işçi ve emekçilerin eliyle gelecektir. Egemenler bu nedenle bu kadar korkmakta ve saldırmaktadırlar.

Katliamcı devlet teşhir edildi

Ankara Katliamı'nın yıldönümünde Metal İşçileri Birliği, işçilere katliamlara sessiz kalmama çağırısı yaptı.

İstanbul Tuzla'daki metal fabrikalarında dağıtılan bildiride, katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları mağdur edilip haklarında davalar açılırken, Soma Katliamı'nda ölen madencilerin ailelerine verilen sözler tutulmazken, 15 Temmuz

darbe girişiminde ölenlerin yakınlarına tazminat, maaş bağlanmasının demokrasi havarilerinin ne kadar yanlı olduklarını ortaya koydukları anlatıldı. Faaliyet sırasında metal işçileriyle fabrikalarına dair süreçler de tartışıldı.

Adana'da da Ankara Katliamı'nın yıldönümü dolayısıyla yazılama faaliyeti yapıldı.

Çarşı merkezinde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu imzalı "10 Ekim Katliamı'nın hesabını soracağız", "10 Ekim şehitleri ölümsüzdür" yazılmaları yapıldı. Üniversite öğrencilerinin yoğun olarak yaşadığı baraj yolu civarında da "10 Ekim Katliamı'nı unutturmayacağız / DGB", "10 Ekim Katliamı'nı unutma unutturma / DGB" yazılmaları yapıldı.

Erdoğan savaş nidaları attı

11 Ekim günü Dolmabahçe Sarayı'nda düzenlenen "Avrasya'da İslam; Din İstismarına Karşı Birlik, Dayanışma ve Gelecek Perspektifi" temalı 9. Avrasya İslam Şurası'nda konuşan Erdoğan, TSK birliklerinin Irak'taki varlığını sürdüreceğini söyledi.

Saldırgan bir üslupla Irak Başbakanı Haydar el-Abadi'ye de seslenen Erdoğan, şunları söyledi:

"Şu anda Irak'ta, yakında da Musul'da yapılacak operasyonlara aynı anlayışla, nasıl Cerablus'ta katıldysak, nasıl Rai'de katıldysak, evet şimdi yine söylüyorum katılacağız. Şahsıma hakaretler ediyor, sen benim zaten muhababım değilsin, seviyemde değilsin, kıratımda değilsin, kalitemde değilsin, Irak'tan senin bağırman çağırman bizim için hiç de önemli değil, biz bildiğimizi okuyacağız, bunu böyle bilesin. Kim bu Irak'ın Başbakanı. Önce haddini bil... Şu anda kendileri Başika üssünü kurmamız için Sayın Davutoğlu döneminde bizlere talepleri var, bunların hepsinin canlı kayıtları var ve bugün yarın bunların hepsi televizyonlarda yayınlanacak. Buna rağmen Başika üssüne girilmiştir, şimdi diyor ki; 'Buradan çekilin.' Türkiye Cumhuriyeti'nin ordusu sizlerden talimat alacak kadar kalitesini kaybetmiş değildir. Gereği neyse bunu biz gerektiği şekilde bugüne kadar nasıl yaptysak yapmaya devam edeceğiz."

Sınır ötesi saldırılara yasal dayanak olan savaş tezkeresinin meclisten geçmesi ve Erdoğan'ın "Musul'a kimse giremez" sözlerinin ardından Irak ve Türkiye arasında yaşanan gerilimde, Irak meclisi Türk sermaye devletini 'işgalci' ilan etmeye hazırlandığını belirtmişti. Efendileri ABD de TSK birliklerinin koalisyon güçlerine dahil olmadığını belirterek "Türk ordusu izinle gelmemiştir ve illegaldir" demişti. Son olarak Irak Başbakanı Haydar El Abadi "Türklerin macerasının bölgesel bir savaşa dönüşmesinden korkuyorum" ifadelerini kullanmıştı.

Katil devlet anmalara saldırdı

Türk sermaye devleti, IŞİD eliyle gerçekleştirdiği Ankara Katliamı'nın yıldönümü vesilesiyle yapılmak istenen anmalara da azgınca saldırdı.

10 Ekim günü saat 10.00 sularında katliamın gerçekleştiği yerde yapılmak istenen anma etkinliği Ankara Valiliği tarafından "yasaklandı." Sabah saatlerinde anmaya gelmek isteyenler gar civarına yığılmak yapan polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Katledilenlerin ailelerinin yer aldığı temsili bir grubun gar önü anmasına sözde "izin" veren sermaye devleti, geri kalan kitlelere art arda saldırılar gerçekleştirerek çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

GAR ÖNÜNE TEMSİLİ GRUP ALINDIKTAN SONRA SALDIRI

Opera Köprüsü'nde toplanan ve buradan gara yürüyüşe geçen kitlenin önüne, gara yaklaşık 200 metre kala polis barikat kurdu. Barikatın önüne gelen kitle bir süre barikatın açılmasını beklerken ailelerin yanı sıra sendika ve meslek odalarından oluşan küçük bir grup anma için garın önüne alındı. Diğer yandan barikatın önünde öfke dolu bekleyiş sürerken "10 Ekim'i unutma, unutturma!", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarına tahammül edemeyen polis saldırıya geçti.

BARİKATIN ÖNÜNDE AÇIKLAMA

Tekrar toplanan kitle barikatın önünde bekleyişini sürdürürken garın önünde anma yapan aileler geri geldi. Burada yapılan konuşmalarla katliam lanetlenirken açıklamaların hemen ardından ise polis bir kez daha saldırıya geçti. Sonrasında ise kitle geri çekilerek Kızılay'a yürüdü.

GAR ÇEVRESİNDE POLİS TERÖRÜ

Diğer yandan bu süre boyunca gar önüne çıkan başka noktalarda da kitlelerin anma için yürüyüşüne engel olan polis buralarda da saldırıya geçti. TOMA'lar ve çevik kuvvetin biber gazı, tazyikli su ve plastik mermiyle kitlelere saldırdığı belirtilirken çok sayıda kişi gözaltına alındı.

YÜKSEL CADDESİ'NDE DE SALDIRI

Kızılay'a doğru yapılan yürüyüş sırasında Adliye önünde polisin bir kez daha saldırısına maruz kalınırken burada çok sayıda gözaltı oldu. Kitle dağılmayarak yürüyüşe devam etti. Yürüyüşle Kızılay Meydanı geçilerek Yüksel Caddesi'ne gelindi ve burada basın açıklaması yapıldı.

Anmaya yönelik saldırının ve katliamın kınandığı basın açıklaması sonrasında katledilenlerin aileleri konuşmalar gerçekleştirdi. Sonrasında söz alan CHP milletvekiline ise tepki gösterilerek konuşma yapmasına izin verilmedi. Buradaki açıklamaların ardından kitle büyük ölçüde dağılırken polis bu sefer de Yüksel Caddesi'nde terör estirdi. Sokaktakilere saldıran polisin gözaltı yaptığı kaydedildi.

BURSA'DA DA POLİS TERÖRÜ

9 Ekim günü Bursa'da katliamı protesto etmek isteyen 31 kişi polis tarafından darp edilerek işkenceyle gözaltına alındı.

Polis tarafından darp edilerek gözaltına alınanlar Çekirge Devlet Hastanesi'ne sağlık kontrolüne götürüldüğünde polislerin gözü önünde faşist saldırıya maruz kaldılar. Önce sağlık kontrolünden çıkan kadınlara küfür ve hakaret eden saldırı

gan, ardından sağlık kontrolüne giren bir sonraki gruba tekme atarak saldırdı. Bu kişinin de gözaltına alınması ve hakkında tutanak tutulması istendi fakat akıbeti konusunda bilgi alınamadı. Gözaltında açlık grevi yapılırken, parmak izi vermek istemeyenlerden zorla parmak izi alınmaya çalışılması üzerine arbede yaşandı. Öte yandan, bir polisin "işte size demokrasi", "demokrasi mi istiyorsunuz" diyerek nezarete provokasyon çıkarmak istemesi tepkiyle karşılandı, bir süre sonra bu polis geri çekildi. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde 10 Ekim günü Edebiyat Fakültesi ve Beyazıt Meydanı'nda yapılmak istenen anmalara saldıran polisler 39 öğrenciyi işkenceyle gözaltına aldı. 1 gün gözaltında tutulan öğrenciler ertesi gün savcılıktan serbest bırakıldı.

DGB'Lİ GÖZALTINDA DARP EDİLDİ

Gözaltılar arasında bulunan bir DGB'li geçtiğimiz yıl sokakta teşhir ettiği bir işkenceci polis tarafından vahşice darp edildi. DGB'linin gözünde morluk olduğu, buna karşı sağlık kontrolünde doktorun DGB'liyi kontrol etmediği belirtildi.

KOCAELİ VALİLİĞİ ANMAYI YASAKLADI

10 Ekim günü Gebze'de Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından yapılması planlanan anma eylemi valilikçe yasaklandı. Kocaeli Valiliği, Kent Meydanı'na yürüyüşle gerçekleşecek anma programını Emek ve Demokrasi Güçleri bileşenlerinden Eğitim Sen'e ilettiği tebliğ ile yasakladığını duyurdu.

Ankara Katliamı illerde lanetlendi

Sermaye devletinin IŞİD'i kullanarak gerçekleştirdiği Ankara Katliamı birinci yıldönümünde çeşitli illerde lanetlendi.

Ankara Katliamı'nın birinci yılı vesilesiyle yüzlerce kişi, İzmir'deki Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde buluşarak katliamı lanetledi.

Mersin'de Akdeniz Belediyesi'nin önünde toplanılarak burada bir açıklama yapıldı. Katliamlara vurgu yapılan açıklamanın ardından Akdeniz Belediyesi Konferans Salonu'na geçilerek etkinlik gerçekleştirildi.

Adana'da da Barış Anıtı önünde bir etkinlik gerçekleştirildi.

İstanbul Kadıköy'de de yüzlerce kişi Beşiktaş iskelesi önündeki alanda basın açıklaması yaparak katliamı lanetledi. Anma bitiminde "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarına tahammül edemeyen polisler çarşı içinde gözaltı yapmaya çalıştı. Esnaf ve çevredekilerin tepkisi üzerine polis gözaltı yapmadan alandan ayrılmak zorunda kaldı.

Kayseri Emek ve Demokrasi Platformu ise 9 Ekim günü basın açıklaması ve Hacı Bektaş Cemevi'nde anma etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinliklerin yanı sıra çeşitli illerde, katledilenlerin mezarları başında da anmalar yapıldı.

Meclis OHAL'in uzatılmasını onayladı

OHAL'in uzatılmasına ilişkin "MGK tavsiyesi" ile Bakanlar Kurulu'nun aldığı karar 11 Ekim'de TBMM Genel Kurulu'na getirildi. Yapılan oylama sonucunda 19 Ekim saat 01.00'den itibaren OHAL'in 3 ay daha sürmesi yönünde karar çıktı. OHAL'in uzatılması kararının oylamasında CHP ve HDP'nin 'ret' oyu kullandığı belirtilirken, karar AKP ve MHP'nin oylarıyla kabul edildi.

3 Ekim'de toplanan Bakanlar Kurulu'nda OHAL'in 3 ay daha uzatılması kararı alınmıştı.

Katliam zincirinin yeni halkası Yüksekova

Geçtiğimiz günlerde Hakkâri'nin Yüksekova ilçesi Cengiz Topel Caddesi'nde Kobra tipi zırhlı araçtan açılan ateşle 4 insan öldürüldü, 2 kişi yaralandı. Yaşanan bu açık katliam, valiliğe göre "zırhlı araçtaki silahın kendiliğinden ateş alması" sonucu gerçekleşti.

Serhat Buldan (16 yaşındaki Buldan aynı zamanda HDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan'ın da yeğeni), Rahmi Safhalı, Necdet İşöz ve Aydın Tümen'in açık bir infaz sonucu öldürülmesi, yaşananların katliam zincirinin bir parçası olduğunu bir kez daha gösterdi.

İNSANLAR NASIL YANLIŞLIKLARLA BAŞLARINDAN VURULABİLİYOR?

Hakkâri Valiliği yaptığı açıklamalarla, bu infazı bir polisin 'ferdi davranış' ve 'zırhlı polis aracındaki silahın teknik arıza yapması' olarak geçiştirdi. Serhat Buldan'ın babası Hasan Buldan ise, "Çocuğumu vuran polis silahın arıza yaptığını söylüyor. Peki, nasıl oluyor da ikisini kafasından ikisini göğsünden vuruyor? Nokta atışı yaptı ve öldürdü. Katliam

yaptı. Yüksekova halkı çarşıya çıkamaz oldu zulüm yüzünden. Neden bu kadar polis eller tetikte geziyor?" diyerek, tartışmasız gerçeği katil devletin suratına çarptı.

"ÇÖKTÜRME PLANI" DEVAM EDİYOR

Devletin Sur'da, Cizre'de, Nusaybin'de açıktan yaptığı katliamların Yüksekova'da son yaşananlardan farkı olmadığı ortadadır. Tepkilerin artması sonucu katledilen dört kişiyi "yanlışlıkla" öldüren polis tutuklanmak zorunda kalmıştır, elbette kısa bir süreliğine.

OHAL ile katliamlara meşruluk kazandırmaya çalışanların yürüttüğü kirli savaş bir plan dahilindedir. Ankara'da 22 ilin valileriyle yapılan kapalı toplantıda ve en son gerçekleşen MGK toplantısı ile daha önce programlanmış olan "Çöktürme Planı" devam etmektedir. Kürt halkı diz çöktürülmek, katliamlarla teslim alınmak istenmektedir.

Sermaye devleti savaş konseptini hayata geçirmektedir. Vur emri en tepeden verilmiştir ve tetikçiler bu emirleri haya-

ta geçirmektedirler. Öyle bir gözü dönmüşlüktür ki bu, Yüksekova'da yaşandığı gibi Kürdün kanını dökmek için her olay bir vesiledir. Öldürülen dört insan hiçbir sebep yokken infaz edilmiştir. Hiçbir mantıklı açıklaması olmayacak bu cinayetlerin en mantıksız açıklaması ise devletin "yanlışlıkla oldu" bahanesidir.

Bir yanlışlık varsa o da bu imhacı ve inkarcı devletin, katliam timlerinin varlığıdır. Kürt halkının en insani isteklerine, barış taleplerine bile tahammül edemeyenler bilinçli olarak katliamlara devam etmektedir. Cizre'nin vahşet bodrumlarında veya Sur'da döktükleri kanla övünenlerin işledikleri insanlık suçlarını "yanlışlık" ile örtmesi yeni değildir. Roboski Katliamı nasıl yanlışlıkla gerçekleştirilmemişse son Yüksekova katliamı da yanlışlıkla olmamıştır.

Roboski'de uçaklarla katledilen Kürt köylülerinin eşkali Yüksekova'da ve daha birçok yerde katledilenlerle aynıdır. Bu eşkal devletin ve tetikçilerinin hafızasına düşman olarak kodlanmıştır. Bundandır ki görüldükleri yerde, ilk fırsatta vurulmaktadırlar.

Zırhlı araçtan ateş açıldı: 4 ölü, 2 yaralı

Polis 8 Ekim günü Yüksekova ilçe merkezindeki çarşıda zırhlı araçtan ateş açarak 4 kişiyi katletti. çarşıda iki grup arasında çıkan gerginlik sonrası olay yerine gelen polisler tarafından zırhlı araçtan iki grubun üzerine ateş açıldı.

Açılan ateşte Aydın Tümen, Serhat Buldan, Rahmi Sefalı ve Nejdett İşöz isimli 4 kişi yaşamını yitirdi. Şemsettin Çakmakçı ve Mehmet Ali Kaya ise yaralandı.

Yaralılar olay sonrası gelen ambulanslar ile hemen ilçe Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Hayatını kaybedenlerin cenazeleri de yine hastanenin morguna kaldırıldı. Yaralıların getirildiği hastanenin önü ve olayın yaşandığı noktaya polis yığılarken cep telefonları ile olay yerini çekmek isteyen kimi ilçe sakinleri de gözaltına alındı.

HDP eski ilçe Eşbaşkanı Fikret Turgut, telefonla görüştüğü İlçe Emniyet Müdü-

rü'nün kendisine "Zırhlı aracımızın silahı tutukluk yaptı" dediğini aktardı. Ancak görgü tanıkları yaralıları kaldırmaya gelenlerin üzerine ikinci defa ateş açıldığını dikkat çekti.

4 kişiyi öldürmesinin ardından "tüfeğin kendiliğinden ateş aldığı" öne sürülen katil polis, ertesi gün çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı. Katledilen 4 kişi de binlerce kişi tarafından sloganlarla son yolculuklarına uğurlandı.

Dilek Doğan davasında 'delil karartma' çabası

İstanbul'da Dilek Doğan'ın evine yapılan baskında katil polis Yüksel Moğultay tarafından öldürülmesine ilişkin davanın 4. duruşması 12 Ekim günü İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Katil polis Yüksel Moğultay'ın katılmadığı duruşmada taraf avukatları hazır bulunurken, polis cinayeti anına ilişkin kamera kayıtlarına dair bilirkişi beyanı dinlendi.

Bilgisayar mühendisi Gökhan Atamer tarafından hazırlanan ve mahkemeye sunulan raporda, olay anına ilişkin 3 adet görüntünün bulunduğu CD'nin incelendiği belirtildi. Rapor da şu ifadelerle yer verildi: "Yapılan inceleme ve araştırma sonucunda el kamerası kaydı yapılan olay anı görüntülerinin ham hallerine erişilemeyeceğini fakat, verilen CD'deki olay anı görüntülerinde herhangi bir değişiklik, kesinti, ekleme gibi işlem yapılmadığı kanaatindeyim."

Avukatların talebi üzerine, Doğan'ın vurulduğu anın görüntülerinin kaydedildiği kameranın Jandarma Kriminal Kurumu'na gönderilmesine ve görüntülerle ilgili rapor hazırlanmasının istenmesine karar verildi.

Duruşma salonuna girmek isteyen HDP Milletvekili Garo Paylan engellenirken, Doğan ailesinin avukatlarının Paylan'ın içeri alınması talebi "duruşmanın kapalı yapılması kararı alındığı" gerekçesiyle reddedildi. Mahkeme heyeti ayrıca katil polis Yüksel Moğultay hakkında yurtdışına çıkış yasağı koyarak duruşmayı Ocak ayına erteledi.

Duruşmanın ardından Doğan ailesi ve avukatları adliyenin karşısındaki alanda basın açıklaması yaptı. Baba Metin Doğan, delillerin karartıldığını söyleyerek, beklentilerinin adaletin yerine gelmesi olduğunu söyledi.

Açıklama sırasında pankart açmak isteyen Halk Cepheileri polis saldırısıyla karşılaştı. Pankartın açılmasını engellemeye çalışan polis tartışmalarının ardından saldırıya geçerek 6 kişiyi gözaltına aldı.

Greif işçisi toplu sözleşme sürecinde inisiyatifi ele almalıdır

Greif işçisi kardeşler; toplu sözleşme zamanı geldi çattı. DİSK Tekstil ve Greif yönetimi sizi ihanet sözleşmesine razı etmek için hazırlıklara başladılar. Sendika göstermelik olarak bazı adımlar atıyor. Komisyonlar vb. kuruyor. Fakat toplu sözleşmeyi kazanmanın yollarını göstermiyor.

Neden biliyor musunuz? Sizi Greif yönetiminin istediği şartlara ikna etmek için...

Göstermelik bazı adımları neden atıyorlar biliyor musunuz? Sizden habersiz sözleşmenin altına imza attıklarında *"bakın sizin komiteniz vardı, onlarla birlikte elimizden geleni yaptık. Fakat imza atmaya mecbur kaldık. Sektörün durumu da belli..."* demek için atıyorlar. Yani bu adımlar da oyunun parçası. Gerçekten sizin onayınızla sözleşme imzalamak isteseydiler her bölümde komite kurarlardı ve sürecin başından sonuna kadar işçi iradesiyle hareket ederlerdi. Sendikanın koltuğuna oturmuş yalancı, yiyici ağaların böyle bir derdi yok. Onlar işçiden çok patronu düşünüyorlar.

Greif işçisi iyi bir toplu sözleşme istiyorsa mücadele etmelidir. Her bölümde kendi temsilcilerinden oluşan komiteler oluşturmalıdır. İşçilerin iradesi dışında hiçbir adımın atılmasına izin vermemelidir.

Kırmızı çizgilerini belirlemeli ve kazanmak için çaba sarf etmelidir. Taleplerinin kabul edilmesi için dişe diş mücadeleye hazırlanmalıdır. Başka türlü iyi bir sözleşme elde etmenin imkânı yok.

Ya Greif işçisi inisiyatifi ele alarak kazanacak ya da sendika ağaları ve patron işbirliğine boyun eğecek...

TOPLU SÖZLEŞMEDE GREİF İŞÇİLERİNİN KIRMIZI ÇİZGİLERİ NELER OLMALIDIR?

1) İnsanca yaşamaya yeten ücret!

Greif fabrikalarında ikramiyeler ve diğer sosyal ödentiler eklendiğinde dahi ücretler açlık sınırını ancak geçebiliyor. İnsanca yaşamaya yeten ücret toplu sözleşmenin temel taleplerinden biri olmalıdır. Toplu sözleşmede yer alması gereken insanca yaşamaya yeten ücret belirlenirken ikramiyeler ve diğer sosyal ödentiler dâhil edilmeden, ham ücret üzerinden belirlenmelidir. Çeşitli konfederasyonların ve TÜİK'in açıkladığı yoksulluk sınırı, insanca yaşamaya yeten ücret miktarını belirlerken baz alınmalıdır. Greif fabrikasında çalışan taşeron işçiler kadroya geçirilirken dönemin müdürü

(Sevinç) *"Geçmişte sırtınızdan taşeronlar yedi ama artık onların kazandıklarını sizlere vereceğiz"* demişti. Fakat buna uygun adımlar atılmadı. Greif işçisi bu gibi durumlardan dersler çıkarmalı ve verilen sözlerin dahi elde edilmesi için mücadele etmelidir.

2) Fason üretim yapan yerler Greif bünyesine dâhil edilmelidir!

Şanlı Greif işgalinin kazanımı olarak fabrikada taşeron uygulaması sonlandırıldı. Greif yönetimi şimdi de fason iş ilişkisi kuruyor. Fason iş verilen atölyelerin bir kısmının kurulmasını Greif yönetimi teşvik etti ve etmeye devam ediyor. Fason atölyeler çoğaldıkça Greif bünyesindeki işçilere *"iş yok, çıkarma olacak"* vb. tehditler savrularak istedikleri ağır şartları dayatıyorlar. Bu durum taşeronluğun fiilen devam ettirilmesidir. DİSK Tekstil Sendikası Greif yönetiminin bu kirliliğini bildiği halde ses çıkarmıyor.

Greif işçileri gelecekle için ve insanca çalışma koşulları için fason üretim yapan atölyelerin işçilerinin sendikası olarak Greif bünyesine alınmasını sözleşmeye koymalıdır. Greif işçisi patronun saldırı ve baskısına ancak böylesi adımlar atarak karşı durabilir.

3) En az 4 ikramiye olmalı!

İkramiyeler ve diğer sosyal ödenekler ücretten ayrı ödenmelidir!

Greif işçilerinin şu an aldıkları ikramiye 1 yıla 2,5 aylık maaş bedelindedir. Bu da maaşlara bölünerek verilmektedir. Birçok işçi arkadaşımız 4 ikramiye aldıklarını düşünmektedir. Bu aldatmacaya son vermek için sözleşmeye en az 4 maaş bedelinde ikramiye hükmü konulmalıdır. İkramiyelerin ve diğer sosyal ödentilerin maaşlara bölünerek verilmesi sonlandırılmalı, ayrı olarak verilmelidir. Maaşlara

yansıtıldığı durumda patronlar yüksek maaş verdiklerine dair yanılısma yaratmaktadırlar.

4) Tüm çalışanlara iş güvencesi!

Patronlar işçilerin daha fazla ücret almasının önüne geçmek için çeşitli bahanelerle işten atma saldırısını hayata geçiriyorlar. Tekstil iş kolunda bu gibi saldırılar sıkça yaşanıyor. Fabrikayı kaçırma, üretimi fasona verme, kiralık işçilik vb. gibi uygulamalarla mücadeleyle kazanılmış haklar ortadan kaldırılıyor. Hiçbir işçi patronların daha fazla kâr elde etmek için hayata geçirdiği oyunlar ve saldırılar sonucu işten atılmamalıdır. Yüz kırtarıcı suç vb. gerekçelerle işten atma olması halinde ise ağırlığını işçilerin oluşturduğu bir komisyonun kararı bağlayıcı olmalıdır.

Patronların daha fazla kâr elde etmek için hayata geçirecekleri keyfi işten atmaların önü toplu sözleşmeye konulacak bağlayıcı maddelerle alınmalıdır.

5) TİS süreci en fazla 2 yıl olmalıdır!

2 yıldan daha fazla süreyle imzalanan toplu sözleşmelerde işçi ücretleri ve diğer sosyal haklarda ciddi kayıplar yaşanmaktadır. Bu kayıpların önüne geçmek için sözleşme süreleri kısaltılmalıdır. En uzun sözleşme süreci 2 yıl olmalıdır. Bu süre daha da kısaltılmalıdır.

6) Her türlü esnek ve güvencesiz çalışma uygulaması yasaklanmalıdır!

Son yıllarda kiralık ve yevmiyeci işçi çalıştırma yaygınlaşmış bulunuyor. Yapılan yasal düzenlemelerle esnek çalışma biçimleri yaygınlaştırıldı. Patronlar da bu durumu fırsata çeviriyorlar. Kiralık, yevmiyeci vb. işçi çalıştırmak patronlar için daha az "masraflı" oluyor. Ayrıca işçiler arasında parçalanma yaratıyor. En önemli yanı ise güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırmasıdır.

Her türlü esnek ve güvencesiz çalışma biçimlerinin yasaklanmasını sağlayan maddeler toplu sözleşmede yer almalıdır. (Örnek: Greif'e bağlı fabrikalarda kiralık, yevmiyeci vb. işçi çalıştırılmaz. Alınacak her işçi fabrikaya kadrolu işçi olarak alınır.)

7) Fabrikada kreş olmalıdır!

İş yasasıyla hangi fabrikalarda kreş bulunması gerektiği belirlenmiştir. Greif'in bütün fabrikalarında yasal olarak kreş bulunması zorunludur.

Greif yönetimi kreş açmaktansa iş yasasını ihlal ettiği için ceza ödemeyi tercih ediyor. Böylece ceplerinden daha az para çıkmış oluyor. Greif yönetiminin bu keyfi davranışına dur demek için fabrikada tam teşekküllü kreş açılmasını zorunlu koşan bir madde toplu sözleşmede yer almalıdır. Kadın ve erkek işçilerin çocuklarının bu kreşten faydalanması sağlanmalıdır.

8) 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

İşçiye kendisi ve ailesi için daha fazla zaman bırakılmalıdır. İşçilerin sosyal ve kültürel aktivitelere katılması ve bireysel gelişimi için zamansal olanak sunulmalıdır.

6) Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!

Kesintisiz hafta sonu tatili insanca yaşamın temel bir kriteridir. Aynı zamanda esnek çalışmaya dur demenin yollarından biridir.

7) Kıdem tazminatı ile ilgili kazanılmış haklara dokunulamaz!

Kıdem tazminatı vb. hakları ortadan kaldıran yasal düzenleme yapmak uzun süredir hükümetin gündeminde. Eğer hükümet öngördüğü yasayı çıkarırsa kıdem tazminatı fiilen ortadan kalkmış olacak. Bu durumun önüne geçen ve yıllık en az 30 günlük ücret üzerinden ödenmesi gereken kıdem tazminatı hakkını güvence altına alan bir maddeyle sözleşmede yer verilmelidir.

8) İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili önlemler alınmalıdır!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri göstermelik olmaktan çıkarılmalıdır. Ağırlığını işçilerin oluşturduğu bir komisyon oluşturulmalı ve işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri sürekli olarak denetlenmelidir.

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği ile sendikal çalışmaları üzerine konuştuk...

“Greif Direnişi’nin açtığı yoldan, örgütlenmeye, birlik olmaya çağırıyoruz”

- Son dönemde yaşananların tekstil işçilerine nasıl yansıdığını anlatabilir misiniz?

- Türkiye’de kayıtlı tekstil işçisi sayısının 1 milyon olduğu biliniyor. Kuşkusuz sigortasız, kaçak çalıştırılan on binlerce tekstil işçisi de var. Bu kadar çok işçinin sınıfın en örgütsüz kesimini oluşturduğu, düşük ücretlerle çalıştırıldığı da bir başka gerçek. Tüm bunlar ve daha fazlası elbette tekstil işçilerinin yaşamında ağırlaşarak sürüyor. Ancak son olarak başarısız darbe girişiminin ardından bir başka gerçek daha ortaya çıktı.

FETÖ soruşturması çerçevesinde birçok tekstil fabrikasına kayyım atandı, kimi fabrikalar kapandı. Bu fabrikalarda çalışan binlerce tekstil işçisi işinden oldu. 15 Temmuz öncesi zaten sömürünün en yoğun biçimini yaşayan tekstil işçisi arkadaşlarımız şimdi de işsizliğe mahkûm edildi. Kısaca sömürü düzeninin dişlileri birbiriyle didişirken çarklar arasında ezilen yine işçiler oldu. Düne kadar tekstil işçileri kapanan veya kayyım atanan fabrikalarda düşük ücretlerle, sendikasız, hatta sigortasız çalıştırılırken, bu patronlar düzenle çok uyumluydu. İşçileri gözlerini kırpmadan işten çıkartırlarken, kimse onlara “sen ne yapıyorsun” demiyordu. Teşvik paketlerinden yararlanabiliyorlardı. Diyeceğimiz; 15 Temmuz sonrası geldiği söylenen “demokrasi” tekstil işçilerinin yaşadığı sömürüyü daha da ağırlaştırarak devam ettirirken, binlercesi de bu “demokrasi” sonucu işsiz kaldı.

- Çukurova temsilciliği olarak yaptığınız çalışmalar hakkında bilgi verebilir misiniz?

- “Söz, yetki, karar” hakkının işçide olduğu, devrimci sınıf sendikacılığını hayata geçirme iddiasında olan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası’nın Çukurova Temsilciliği olarak biz de bu ilkeler temelinde tekstil işçilerinin haklarına, dolayısıyla geleceğine sahip çıkabilmeleri için mücadele ediyoruz. Bölgede oldukça

yaşadığımız yeni olan çalışmamız İlbeyli Beyteks işçilerinin haklarını aramamızla başlamıştı. Temsilciliğimizin yeri Mersin’de. Ancak bu bizim sadece Mersin ile sınırlı kaldığımız anlamına gelmiyor. Mersin Serbest Bölge başta olmak üzere Mersin’de çalışan tüm tekstil işçilerinin sendikal olmasını sağlamaya çalıştığımız gibi, aynı zamanda Adana’da, Antep’te, Midyat’ta çalışan tekstil işçilerine ulaşmaya çalışarak, insanca çalışma ve yaşama mücadelesini büyütme çabasındayız. Kuşkusuz bu çalışmalarımız daha da büyüyerek sürecektir.

Örnek verecek olursak son bir ay içerisinde Adana’da, Mersin’de, Midyat’ta, Antep’te birçok tekstil işçisiyle görüşmelerimiz oldu. İşçi arkadaşlarımızın sorunlarını dinledik, onlara bu sorunların çözümü için neler yapılması gerektiğini anlattık. Kısaca “Hakkını yedirme, DEV TEKSTİL’e üye ol!” dedik.

- Yaptığınız bu görüşmelerde en çok dikkatinizi çeken ne oldu?

- Tekstil işçilerinin yaşadığı sorunlar

hemen her yerde birbirine benziyor. Bu da tekstil alanındaki sendikal örgütlülüğün oldukça az olmasından geliyor. Fakat yaptığımız bu görüşmelerde dikkatimizi çeken başka şeyler de oldu. Örneğin on binlerce dokuma işçisinin çalıştığı Antep’te dokuma patronlarının ne kadar pervasızlaştıklarına tanık olduk. İşçiler tam bir köle muamelesi görüyorlar. İşçilerde Suriyeli işçilere dönük büyük bir tepki birikmiş durumda. Diğer taraftan mevcut sendikal anlayışa ve sendika patronlarına sırtını dönmüş olan dokuma işçileri aynı güvensizliği avukatlara karşı da duyuyorlar. Dokuma işçileri avukatların patronlar tarafından satın alındığını kendi deneyimleriyle anlatıyorlar. Zaman içinde ücretlerin nasıl düştüğünü söylüyorlar.

Adana’da ise tekstil işçilerinin durumu sendikal örgütlülük açısından oldukça kötü. Geçmişte binlerce tekstil işçisinin sendikal olduğu Adana’da artık bundan eser yok. Kuşkusuz bu tablonun asıl sorumlusu sendika patronları. Mersin’de ise en dikkat çekici olan serbest bölge işçilerinin 2003’te aldıkları düzeyde bir ücret istemeleridir. O dönemde bölgede çalışan tekstil işçilerinin ücreti asgari ücretin brütüyle aynı orandaymış. Yine buna benzer bir ücret istiyorlar.

Fakat bu görüşmelerimizde içimizi en çok yakan ise Midyatlı tekstil işçilerinin talepleriydi. Midyat’ta işçilerle yaptığımız görüşmede bir işçiye “eğer sendikalı olursanız talepleriniz ne olacak” diye sormuştuk. Bize verilen cevap aynen şöyleydi; “asgari ücret almak istiyoruz.”

Bu cevabı veren işçi 400 işçinin çalıştığı bir fabrikada çalışıyor. Yani Midyat’ta çalışan yaklaşık 2 bin tekstil işçisi asgari ücret almak istiyor. Öyle dolaplar dönüyor ki bu fabrikalarda, işçilerin banka hesaplarına patronlar 1300 yatırıyorlar ama daha sonra bu paranın 500’ünü, 600’ünü işçilerden geri alıyorlar. İşçiler asgari ücretin çok çok altında, 500 TL’ye kadar düşük ücretlerle çalıştırılıyorlar. Bunları yasaların gözleri önünde yapıyorlar. Biliyorsunuz bölgede patronlara devlet tarafından muazzam imkânlar, krediler sunuluyor. Patronlara bunlar yetmiyor, bir de asgari ücretten bile çalışıyorlar.

Ayrıca İŞKUR sayesinde patronların rahatlatıldığını, gerek SGK’dan gerekse iş yapılan ana firmalardan gelen denetimlerin nasıl savuşturulduğunu, hangi dolapların döndüğünü sadece buradan değil, tekstil iş kolunun tamamından biliyoruz. Yani tekstil/dokuma işçilerinin sorunlarını anlatmaya kalkarsak söyleyecek daha çok şey var. Biz DEV TEKSTİL olarak tekstil işçilerinin saymakla bitmeyecek bu sorunlarının çözümü için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Greif Direnişi’nin açtığı yoldan, tekstil işçilerini örgütlenmeye, birlik olmaya çağırıyoruz.

- Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz.

- Medyanın satın alındığı, satın alınmayanların susturulmaya çalışıldığı şu günlerde tekstil işçilerinin seslerini duyurmamıza yardımcı olduğunuz için biz teşekkür ederiz.

Yücel Boru’da iş cinayeti

Kocaeli’nin Gebze İlçesi’nde kurulu Yücel Boru fabrikasında 7 Ekim günü iş cinayeti yaşandı.

Öğle saatlerinde, sac ruloları istifleyen 41 yaşındaki Ali Yardım isimli işçi, ruloların arasına sıkışarak yaşamını yitirdi. İş cinayetinin ardından Yardım’ın

cenazesi otopsi işlemleri için Adli Tıp Kurumu’na götürüldü.

Daha önce Yücel Boru’nun Hatay’daki fabrikasında da iş cinayeti yaşanmıştı. Gebze’deki fabrikada yaşamını yitiren işçi, fabrikada örgütlü olan Birleşik Metal-İş üyesi.

Ankara İşçi Meclisi toplandı

Ankara İşçi Bülteni GREV'in çağrısını yaptığı Ankara İşçi Meclisi 9 Ekim günü Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Şube'de gerçekleşti.

GREV adına yapılan açılış konuşmasında işçi sınıfının birliğe duyduğu yakıcı ihtiyaç ifade edilirken Ankara İşçi Meclisi'nin bu yakıcı ihtiyaca Ankara cephesinden yanıt üretme hedefini taşıdığı vurgulandı. Yapılan açılış konuşmasında ayrıca içinden geçilen siyasal süreçte işçi sınıfının kendi sınıfsal duruşu ile mücadele sahnesine çıkması ihtiyacı dile getirildi.

Ankara İşçi Meclisi, 10 Ekim Ankara Katliamı'nda yaşamını yitirenler ve işçi sınıfının mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşu ve divan seçimi ile açıldı.

Ankara İşçi Meclisi'nin ilk oturumu

"Siyasal gelişmeler ve işçi sınıfı" başlığını taşıyordu. Meclise katılan işçiler bu oturumda içinden geçilen siyasal sürece dair düşüncelerini paylaştılar. Tartışmaların temel noktasını işçiler arasındaki siyasal bölünmüşlüğe son vermenin ve "Sınıfa karşı sınıf!" duruşunu inşa etmenin gerekliliği oluşturdu.

Ankara İşçi Meclisi'nin ikinci oturumu "Sınıfa yönelik saldırılar ve işçi hareketi" başlığını taşıyordu. Bu oturumda kıdem tazminatının gaspı, BES, kiralık işçilik gibi saldırı gündemlerinin yanı sıra işçi sınıfının içinde bulunduğu durum ve bu tablonun nasıl değişebileceği üzerine tartışmalar yürütüldü.

Sermaye sınıfının ve sendika ağalarının sürekli işçiler ve tüm toplum adına konuştuğunu dile getiren işçiler, işçi sınıfının kendi sözünü söylemesi için meclis çalışmalarının süreklilik taşıması yönündeki beklentilerini dile getirdiler. Meclisin üçüncü oturumunda iş yerlerinde yaşanan mücadele ve örgütlenme deneyimleri ile birlikte Ankara İşçi Meclisi'nin bundan sonra neler yapması gerektiği üzerine tartışmalar yürütüldü.

İşçi Okulu'nun ve bundan sonraki meclis toplantılarının organizasyonu için gönüllü işçilerden bir koordinasyon oluşturulurken, mecliste yapılan tartışmaların anlamı ve önemi üzerine konuşmalarla Ankara İşçi Meclisi'nin ilk toplantısı sona erdi. Oluşturulan koordinasyon önümüzdeki günlerde toplanarak Ankara İşçi Meclisi'nin sonuç deklarasyonunu kamuoyuna duyuracak.

fının kendi sözünü söylemesi için meclis çalışmalarının süreklilik taşıması yönündeki beklentilerini dile getirdiler. Meclisin üçüncü oturumunda iş yerlerinde yaşanan mücadele ve örgütlenme deneyimleri ile birlikte Ankara İşçi Meclisi'nin bundan sonra neler yapması gerektiği üzerine tartışmalar yürütüldü.

Autoliv'de işten atılmalar ve iş kazası

Çayırova TAYSAD OSB, Gebze OSB ve Gebze Plastikçiler OSB'de üç fabrikası bulunan Autoliv'de Ekim ayının başından bu yana "performans düşüklüğü" vb. bahanelerle işçiler işten atılıyor. İşten atılan işçiler, gerekçelerin bahane olduğunu ifade ederken, çalışma koşullarından ve uygulamalardan rahatsızlığını belli eden işçilerin işten atma saldırısının hedefinde olduğunu vurguladılar.

İŞÇİNİN PARMAĞI KOPTU

Baskıcı çalışma koşulları altında çalışılan ve meslek hastalıklarının yoğun olduğu Autoliv'in Gebze Plastikçiler'deki

fabrikasında geçtiğimiz günlerde iş kazası gerçekleşti. Serçe parmağı kopan işçi hastaneye götürüldü. Doktorların kopan parmağın parçasını dikme çabaları, dikiş tutmaması nedeniyle sonuçsuz kaldı.

Ferrero Çikolata işçileri grevde

Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Ferrero Çikolata'da bir süredir devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine alınan grev kararı, 10 Ekim günü hayata geçirildi. Manisa'daki fabrika önünde yapılan eylemin ardından grev pankartı asıldı.

Fabrika önünde yapılan eylemde konuşan Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mustafa Akyürek, toplu sözleşme görüşmelerini aktardı. Akyürek, fabrikada herkesin gelip geçici olduğunu, ancak işçilerin her zaman bu fabrikada olduğunu belirterek, bundan dolayı işçilerin taleplerine ve haklarına saygılı olunması gerektiğini vurguladı.

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel de eylemde yaptığı konuşmada patronun algı yönetimi çalışmalarıyla kamuoyunda yanlış algı yaratmaya çalıştığını belirtti. Grevi uluslararası alana da taşıyacaklarını belirten Türkel şunları söyledi:

"Ferrero işvereni taleplerimizi kabul etsin, biz de hemen grevi bitirelim, ancak işveren çeşitli algı yönetimi çalışmalarıyla kamuoyunda yanlış algı yaratmaya çalışıyor. Buna karşın bizim gerçekliğimiz ise bizim bunca yıla rağmen hala asgari ücret civarında ücret almamızdır ve bu bizim için kabul edilebilir bir şey değildir. Ferrero'ya sesleniyorum. Bu grev başladığı yerde bitmez. Önce Türkiye sathına ardından uluslararası camiaya taşınacaktır."

Türkel'in konuşmasının ardından grev pankartı fabrikaya asıldı ve grev halayı çekildi.

Alişan Lojistik'te kazanım

Gebze Alişan Lojistik deposunda çalışan ve sendikalaşma sürecinde işten atılan 6 işçinin mahkemesi 8 Ekim'de Gebze Adliyesi'nde görüldü. İşe iade ve sendikal tazminat için açılan dava 1., 2., ve 3. İş Mahkemeleri'nde görülüyor. Dava süreçleri farklı şekilde ilerliyor.

Darbe girişimi sonrasında 1. İş Mahkemesi'ndeki işçilerin davasına bakan hakimin tutuklanması sonucunda karar duruşması olan bir işçinin davası 7 Şubat'a ertelendi. 3. İş Mahkemesi'nde davası görülen bir işçinin davası ise kazanımla sonuçlandı. İşçiler işe iade ve sendikal tazminat kazandı.

Tüpraş ve Petkim'de toplu sözleşme süreci

Tüpraş ve Petkim fabrikalarında örgütlü Petrol-İş Sendikası'yla patronlar arasında toplu sözleşme taslak çalışmalarına geçtiğimiz haftalarda start verildi. Bir önceki sözleşme Tüpraş işçileri tarafından sessiz sedasız imzalanırken Petkim işçileri talepleri için iki haftayı bulan bir mücadelenin sonunda sözleşmelerini imzalamışlardı.

GEÇTİĞİMİZ DÖNEM PETKİM'DE MÜCADELE ÖNE ÇIKMIŞTI

Geçen dönem sözleşme sürecinde Tüpraş'ta ilk yıl 1. altı aylık zam oranı %6.5 oranında belirlenmişti. 2. altı aylık dönemde ise %6.5 artı enflasyon oranında, 3. altı aylık dilimde ise enflasyon artı %0,75 oranında zamma imza atıldı.

Petkim işçileri ise toplu sözleşme sürecini eylemli ve mücadeleci bir biçimde geçirdi. İşçilerin taslak görüşmelerinden çıkan temel talebi 2006 ve sonrası girişli-ler ile 2006 ve öncesi girişli işçiler arasında açığı yaratan skala uygulamasının ortadan kalkması ve farklı skalalar yerine tek skala uygulanmasıydı.

Ancak Petkim yönetiminin "haftalık 45 saat uygulamasına geçeceğiz" tehdidi sendika tarafından "mücadeleye evet ama biz mevcut olan haklarımızı bile korumakta zorlanıyoruz" yaklaşımıyla işçi üzerinde bir tehdit unsuru olarak kullanıldı. Sonuç olarak, sendika 45 saatlik dayatmaya karşı işçinin tek skala talebinden vazgeçtiğini açıkladı. Bunun yerine eski işçiye %10 yeni işçiye %15 artı bayram parasında iyileştirme getirildi. İki ayrı zam talebi eski işçileri rahatsız etti. Oysa önden hazırlanan taslakta %17 yazan talep %15'e inmişti. 2006 sonrası

işe girenler makası kapatamayacaklardı. Sözleşmelerin son oturumunda eski işçiye %7, yeni işçiye %13'lük öneriyle sözleşme tıkanı. Petkim işçisi bu tıkanmaya eylemli bir süreçle yanıt vermişti. İlk eylemler 1.5 saat geç iş başı yapma, gece vardiyasında iş yerini terk etmeme, üretim sürse bile kapıdan sevkiyatları engelleme olurken, bunlar patronu masaya oturmaya zorladı. Eylemli sürecin ardından işçiyi tatmin etmese de eski işçiye %7, yeni işçiye %13 zam olmak üzere sözleşme imzalandı. Bu sürecin Petkim işçileri açısından en önemli kazanımı eylemli süreçlere yabancı olan, belki de hiçbir eyleme katılmamış işçilerin iş yerinde direniş çadırları kurması, tüm eylem süreci boyunca bir arada olması ve eski işçiyle yeni işçi arasındaki ayrımların ortak mücadeleyle silikleşmesi; kısaca ortak mücadelenin ortak bir ruh kazan-dırması diye tanımlanabilir.

YENİ SÖZLEŞME SÜRECİ ÖNCESİ TOPLANTILAR

Petkim ve Tüpraş işçilerine, önümüzdeki dönem toplu sözleşme sürecini bugünün sendikal anlayışına hâkim olan müzakere süreci olarak değil, bir mücadele süreci olarak örmek görevi düşüyor. Bunun ilk nüvelerini ise her iki iş yerinde yapılan üye toplantıları ve sonrasında süren tartışmalarda görüyoruz.

Her iki fabrikada da geçen hafta genişletilmiş üye toplantıları gerçekleşti. Tüpraş üye toplantısına katılım daha zayıf olurken Petkim üye toplantısı 300'e yakın işçiyle gerçekleşti.

Tüpraş üye toplantısından yansıyan verilere göre öne çıkan temel tartışma

TİS süreçlerinin tabanın iradesine dayanarak hazırlanması, taslakların öncelikle işçiler tarafından hazırlanıp sonrasında taslak hazırlama komitesine iletilmesi ve onun üzerinden çalışılması denebilir.

Petkim üye toplantısında ise, ücret sendikacılığında sınıf sendikacılığının esas alınması gerektiği, sendikanın tüm sürece özeleştiril bir biçimde yaklaşması gerektiği ve topu işçiye atmaktansa işçiye ne kadar mâl ettiği ve işçileri donattığına dair işçiler eleştirilerde bulundu. Buna yanıt olarak ise sendikanın elinden geleni yaptığı ve bu sözleşme sürecinde skala sorununu çözeceği ileri sürüldü. Sonrasında ise bakım grupları gibi iş yeri sorunlarının tartışılmasıyla ve %20'lik bir zamlarla imzalanan Ravago sözleşmesinin anlatılmasıyla asıl tartışma kapatıldı. Sendika tarafından TİS sürecinden işçilerin beklentisi olduğu ifade edilip gerekirse her görüşme sonrasında toplantı alınabileceği lütfuyla toplantı sonlandırıldı.

Bu iki toplantıdan çıkan ortak sonuç Petrol-İş Aliağa Şubesi'nin, süreci işçilerle karşı karşıya gelmeden, ama işverenle de karşı karşıya gelmeden yürütmek istediği yönünde. Petkim ve Tüpraş işçilerinin sürece kendi talepleri ve örgütlü gücüyle dahil olup olmadığı tüm süreci belirleyecek. Petrol-İş Genel Başkanı Ali Ufuk Yaşar'ın Tüpraş ziyaretinde işçilere "Bu toplu sözleşme sürecinden bir şey beklemeyin" ifadesi sendikanın bu sözleşme sürecinde hangi tarafta olduğunu ibretlik bir göstergesidir. TİS sürecinin müzakereyle mi mücadeleyle mi geçeceğine ise Tüpraş ve Petkim işçileri karar verecek.

B/S/H'de toplu sözleşme öncesi işçi kıyımı

B/S/H yönetimi ve Türk Metal çetesi 2017 sözleşmesi öncesinde işbirliği yaparak işçi kıyımı saldırısını hayata geçiriyor.

Kurban Bayramı öncesi soğutucu fabrikasında toplam 150 sözleşmeli ve kadrolu işçinin işine son verildi. B/S/H'nin fırın, bulaşık, çamaşır gibi fabrikalarında da parça parça işten atmalar yaşanıyor. Ama ağırlıklı olarak soğutucu fabrikasından işten atmalar oluyor. Bayram sonrasında da 450'ye yakın işçinin işine son verildi. Bunların 150'ye yakını sözleşmeli işçilerden, kalanı ise kadrolu işçilerden oluşuyor. Kadrolu işçilerin bir bölümü işten çıkarmaları kabul ederken bir bölümü ise bu durumdan hoşnutsuz.

İşten atmaların gerekçesi olarak "üretimde yaşanan daralma" bahanesi öne sürülüyor. Fabrika yönetimi tarafından "Başka ülkelerdeki fabrikalardan üretimi buraya kaydırmaya çalıştık ama oralarda üretim yok, yapacağımız bir şey yok" ifadeleriyle işten atma saldırısı izah edilmeye çalışılıyor.

Soğutucu fabrikasında bantların birçoğunda üçüncü vardiyalar iptal edilmiş durumda. Kimi bantların ise kapatılacağı söyleniyor. Ama üretimde daralma olan soğutucu fabrikasında yıllık hedef 150 milyon buzdolabı iken dokuzuncu ayda 137 milyon buzdolabı üretimi ile rekor kırılıyor. Yakın zamanda da işten atmaların kadrolu işçilerle devam edeceği söyleniyor.

İşten atmaların asıl nedeni, 2017 sözleşmesi yaklaşırken geçen dönem hazırlanan listeler eşliğinde ses çıkarabilecek işçilerin işine son vermek. Böylece olası bir çıkışın önüne şimdiden geçebilmektir. Soğutucu fabrikasının hedef seçilmesinin nedeni ise hem işletmenin en temel fabrikası olması hem de ağır çalışma koşullarından kaynaklı içeride hoşnutsuzluğun ve memnuniyetsizliğin olması. Yanı sıra burası, geçen dönem yaşanan hareketliliğin en yoğun olduğu fabrikaydı. 2014'teki sözleşme sürecinde işten atmalarda da en çok işçi soğutucu fabrikasından atılmıştı.

2017 Metal TİS sürecine giderken...

Kazanmak için yeni fırtınalara hazırlanalım!

Metal fabrikalarında ivmesi giderek yükselen bir hareketlilik süreci yaşanıyor. Metal patronlarının, Türk Metal çetesi işbirliğiyle giriştiği kitlesel işçi kıyımları, yaygınlaşarak sürüyor. Metal Fırtına'nın etkilerini fabrikalardan silmek, otoritesi sarsılan Türk Metal'in zeminini güçlendirmek ve kaybettiği fabrikaları/üyeleri baskı ve zor yoluyla tekrar kazanabilmek için girişilen manevralar ve işten atmalarla, MESS, önümüzdeki TİS süreçlerini de kapsayacak zorlu mücadele dönemine hazırlanıyor.

İşçi sınıfının bütününe dayatılan kapsamlı sosyal yıkım programlarının parça parça hayata geçtiği bir süreçte ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları, TİS süreçleriyle birlikte perçinlenmeye, metal işçileri hareket edemez hale getirilmeye çalışılıyor.

2014 yılında Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin grev kararlılığı sonucu, MESS'ten ayrılan fabrikaların kurduğu Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) ile Birleşik Metal-İş arasında TİS görüşmeleri başlamış bulunuyor. MESS ile yürütülecek 2017 TİS süreci açısından kritik önem taşıyan, deyim yerinde ise ilk raunt olarak hayat bulacak sözleşme sürecinin yanı sıra iş yeri bazlı sözleşme görüşmeleri, dönemin öne çıkan başlıkları arasında sayılabilir.

Geçtiğimiz yıl onlarca fabrikada, on binlerce metal işçisinin sermayenin cenderesi ve Türk Metal çetesinin tahakkümüne karşı gerçekleştirdiği Metal Fırtına'nın etkileri sürüyor. Doğruları ve yanlışlarıyla beraber gerçekleşen Metal Fırtına, metal işçisinin uzun yılların ardından zincirlerini kırmak için giriştiği önemli bir silkeleniş, sınıf mücadelesi açısından da geleceğe ışık tutan önemli bir deneyim ve birikimi ifade ediyor. Tüm deneyimsizliğine, yeterli ön hazırlıktan yoksunluğuna rağmen, yılların biriktirdiği sosyal hoşnutsuzluk temelinde mayalanan, Türk Metal çetesine yönelik öfkenin tetiklediği Fırtına, metal patronları ve sendikal ihanet şebekesinin dizlerinin bağıni çözerken, metal işçilerini yeni döneme hazırlayan önemli ve göz ardı edilemeyecek deneyimlerle dolu bir mücadele süreci olarak gerçekleşti.

Metal fabrikalarında giderek kızışan mücadele sürecine metal patronları ve Türk Metal çetesi, Metal Fırtına'nın deneyimlerinden kendilerine sonuçlar çıkartarak hazırlanıyor. Metal işçileri de kendi öz deneyimleri ve mücadele birikiminden öğrenmelidir. MESS'i ezme,

Türk Metal çetesini parçalamak, sendikal bürokrasi ile hesaplaşmak ve kaybettiklerini geri almak, yeni haklar kazanmak için güçlü bir bilinç, haklı ve meşru olandan hareketle hazırlanmış talepler, kenetlenmiş bir taban örgütlülüğü, kazanıma kilitlenmiş irade olmazsa olmazdır.

SALDIRI BÜTÜNLÜKLÜDÜR

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bütünsel bir saldırı sürecinin hedefi durumundalar. Sermaye sınıfı ekonomik, sosyal ve siyasal planda yaşadığı çok yönlü krizin faturasını gündelik yaşamda artık rutin bir hâl alan baskı ve sindirme politikalarına eşlik eden sosyal yıkım saldırıları olarak gündeme getiriyor. Patron örgütleri, hükümeti, polisi, medyası bir bütün olarak işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı her türlü saldırının arkasında duruyorlar.

İşçi sınıfı karşı karşıya kaldığı saldırılar karşısında güçlü bir mücadele sürecini ancak bu bütünlüğü gözetken açık bir bilinç ile hareket edebildiğinde hayata geçirebilecektir. Sermayenin saldırılarının bir yanını da bu bütünlüklü bilinci parçalamak oluşturmakta, aynı anlama gelmek üzere sınıfın yöneleceği hedefi muğlaklaştıracak politikalar hayata geçirilmektedir.

Oysa Metal Fırtına'nın yarattığı deneyimin de tüm açıklığıyla gösterdiği gibi haklı ve meşru talepler patron ve Türk Metal saldırısı ile karşılanmakta, yetme-

diği yerde, MESS, hükümet, polis orduları, patron medyası devreye girmektedir. Her fırsatta yasalara uyma telkininde bulunanlar, mesele işçi sınıfının mücadelesine geldiğinde her şeyi rafa kaldırmayı işten bile görmemektedir.

15 Temmuz'un ardından ilan edilen OHAL süreci bu gerçekliği daha görünür hâle getirmiş, darbeye karşı ilan edildiği ifade edilen OHAL, temelde işçi ve emekçileri hedefleyen uygulamalarla sürmektedir. OHAL'de grevler yasaklanmakta, işçilerin hak arama eylemleri polis saldırısına uğramakta, tam bir keyfiyet örneği olarak işten atmaların önü açılmakta, bir gecede çıkartılan yasalarla kölelik hükümleri uygulamaya konulmakta, patronlar emekçilerin vergilerinden toplanan bütçelerle teşvik edilerek ihya edilmektedir.

Metal işçisi için kritik bir süreç yaklaşırken, OHAL temel bir tehdit olarak durmaktadır. Metal işçisi TİS süreçlerinden kazanımla çıkabilmek, Metal Fırtına'nın bıraktığı yerden mücadelesini güçlendirmek için içinden geçtiğimiz sürecin ortaya çıkarttığı gelişmeler ekseninde güçlü bir bilinç açıklığı, mücadele hedefi açısından bütünlüklü bir yaklaşım ile hazırlıklarını gerçekleştirmelidir.

SÖZ, YETKİ, KARAR İŞÇİLERİNDİR

Metal işçileri verilenle, daha doğru bir ifadeyle reva görülenle yetinemez.

Yıllardır verilen dişe diş mücadele sonucu elde edilmiş bir dizi ekonomik, sosyal hak bugün birer birer gasp edilirken, çalışma ve yaşam koşulları sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden düzenlenip, yoksulluk, sefalet ve kölece çalışma koşulları hüküm sürerken, dahası işçi sınıfının içinde bulunduğu bu durum yine bizzat işçilere kanıksatılmaya çalışılırken, haklı ve meşru olandan hareketle mücadele talepleri belirlenmelidir.

Sözleşme taslaklarının hazırlanması süreci tamamen işçilerin katılımı ve inisiyatifli ile temel gerçeklikler ve ihtiyaç temelinde hazırlanmalıdır. Metal işçileri ücretten sosyal haklara, kölelik yasalarından keyfi disiplin uygulamalarına dek bütün konularda kırmızı çizgilerini belirlemeli, hemen tüm fabrikaların ortak ihtiyacı haline gelen taleplerinde kararlılığını göstermelidir. Başta Türk Metal çetesinin ve kimi zaman ondan farklı tutum almayan sendikal bürokrasinin manevralarına, kalem oyunlarına, oldu-bitti yaklaşımlarına prim vermemelidir. Metal işçilerinin geleceğini belirleyecek taleplerin netleştirilmesinde açıklık ve işçi inisiyatifli dışında gerçekleşecek her işle- yiş mahkum edilmeli, metal işçileri söz ve karar hakkına sahip çıkmalı, işçinin onayı alınmayan hiçbir taslak masaya konulmamalı, işçilerin onayı alınmadan hiçbir sözleşme imzalanmamalıdır. Metal Fırtına'nın deneyimiyle yoğrulan metal işçisi, muhtemel bir satış sözleşmesi

ile yüz yüze kalmamak için bugünden önlemlerini almalı, sendikalara bu ek-sende bir basınç gerçekleştirmeli, yetki süreçlerinden önce TİS taslaklarının açıklanması için çabasını yoğunlaştırmalıdır. Gerekliyse erken bir tarihte mevcut sendikasıyla yollarını ayırmak da dahil, kararlı bir pratik ile meşru taleplerine sahip çıkmalıdır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİKLE KAZANABİLİR

Metal işçisinin kazanımının güvencesi fabrika zemininde kuracağı birliğidir. Haklı ve meşru talepler masa başı pazarlıklarıyla değil, mücadele ile kazanılabilir. Yine metal işçilerinin kendi deneyimleri bu gerçeği bir çok vesileyle kanıtlamıştır. TİS süreçlerinde olduğu gibi bir bütün olarak sermaye karşısında işçi sınıfının en büyük silahı, tabandan doğru kenetlenmiş birliğidir. Geleceğini belirleyen her süreçte metal işçisi sözünü ancak birliğini kurabildiğinde söyleyebilecek, taleplerine kararlılıkla sahip çıkabilecek, TİS taslaklarının hazırlanmasından, sermayeye kabul ettirilmesine kadar her aşamada söz ve inisiyatif sahibi olabilecektir. Bugün MESS'in, Türk Metal çetesi-nin ve sendikal bürokrasinin elini rahatlatan en önemli avantajları, karşılarında güçlü bir işçi birliğinin olmamasıdır.

Metal işçileri karşı karşıya kaldığı tüm saldırılara karşı olduğu gibi, aynı zamanda önemli bir mücadele alanı olan 2017 TİS sürecine, bu sürecin her aşamasına müdahil olabilmek, belirleyici rolünü oynayabilmek, muhtemel bir satış sözleşmesinin imzalanmasını engellemek için bugünden birliğini kurmalı, hazırlıklarına başlamalıdır.

ÇOK YÖNLÜ VE SÜREKLİ HAZIRLIK

Sermaye düzeninin bütünsel saldırılarına, metal işçileri saflarında yaratılmaya çalışılan bilinç bulanıklığı ve yapay ayrımlara, sendikal ihanet şebekelerinin muhtemel satışına karşı uyanık olmak, metal işçilerini gelişmeler karşısında sürekli aydınlatmaya, bilinçlendirmeye çalışmak, fabrika zeminlerinde işçinin iradesini açığa çıkartmak, taleplerin belirlenmesinden kazanılmasına kadar her aşamada metal işçilerini söz sahibi kılmak bugünden kararlı, hedefli ve sistematik bir çabanın ortaya konulmasına bağlı.

Hazırlıklar günün içinde ortaya çıkan ayrıntıların bütünselliği üzerinden, grev de dahil her türlü mücadele aracını devreye sokacak bir bakış, kararlılık ve kazanıma kilitlemiş bir iradeyle hayata geçirilebilmelidir. Tüm süreçlerde haklılığını ve meşruluğunu işçi sınıfının mücadele tarihinden alan mücadele çizgisi baz alınmalıdır. Güncel planda ortaya çıkan gelişmelerin ve yaklaşan TİS sürecinin ortaya çıkarttığı görevler, başta öncü metal işçileri olmak üzere Metal Fırtına'nın yaratıcılarının omuzlarındadır.

Birleşik Metal-İş'in İzmir'deki İhanetine İlişkin Açıklama

İşçi sınıfının mücadelesinin vazgeçilmez ilkeleri vardır. Bu ilkelerin en önemlilerinden biri sermayenin bizleri küçük düşüren tutum ve davranışlarına karşı da mücadele etmektir. Zira sermayedarlar ve onların uşakları bizleri bu yolla sindirmeye çalışmakta, onur ve kişiliğimizle oynamak pahasına kendi sömürü düzenlerini sürdürmek istemektedirler.

Küfür ve hakaretin biz işçiler üzerinde kırbaç cezasından farkı yoktur. Herhangi bir konuda hakkını, onurunu koruyan işçi çoğu zaman bu tür davranışlara maruz bırakılır. Buna karşı durmak yalnız sınıf mücadelesinin değil her türlü etik ve ahlaki değerlerin de bir gereğidir.

Yakın dönemde Totomak'ta işçiler de bu gereklilik üzerinden davranmış, patron temsilcisinin küfür ve hakaretlerine gereken yanıtı vermiştir.

Hal böyle iken işçilerinin dik duruşuyla övünmesi gereken Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yönetimi eylem kararını işçilerle birlikte alan baş temsilci Metin Bozkurt'u görevden almış, eylemci işçileri suçlu durumuna düşürerek işten atma saldırısı için zemin döşemiştir. (Tabi bu işten atma saldırısı daha açık bir anlaşmanın ürünü değilse...) Bunu, görevden alınan temsilcinin yerine temsilcilik seçimlerini şubenin desteğine rağmen kaybeden eski baş temsilci Mehmet Elmas'ın temsilciliğe atanması izlemiş, bu atamanın arkasından mesajı alan fabrika yönetimi Metin Bozkurt ve 5 işçiyi işten atmıştır.

Bu kısa özet Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi'nin ne tür bir bataklığın içine

düşürüldüğünü göstermek için yeterlidir. Ancak yaşananlar bununla sınırlı da değildir.

Aynı dönemde içinde aylardır ücret sorunu çözülemeyen Senkromeç'te 52 işçi işten atılmıştır. Süreç boyunca patronun ne kadar zor durumda olduğunu, işçilerin bayrama beş parasız girmesinden daha çok kendine dert edinen şube yönetimi, atılan işçileri sahipsiz bırakmış, onlardan gelen tepkileri görmezden gelmeyi marifet sanmıştır.

İzmir şubenin politikalarını yakından tanıyan ve şube ile göbek bağı olmayan herkes bu yapılanların ilk olmadığını söyleyecektir. Ancak bu sefer yaşananlar; hikmeti kendinden menkul üç beş bürokratin uzlaşmacı çizgisinin olduğu bir yozlaşma örneği olmaktan çoktan çıkmış, sendikaların amaç ve ilkelerini yok sayan bir ihanet, onurunu zedeleyen bir suç düzeyine ulaşmıştır.

İşte bu yüzden Birleşik Metal-İş İzmir Şube yönetiminin sus pus oturup oluşan tepkinin yok olmasını bekleme taktiği, inatçı gerçekler karşısında çaresiz kalacaktır. Şube yönetimi; eylem yapan, hak arayan işçiyi cezalandırarak bütün meşruiyetini kaybetmiş durumdadır. Halen şubenin başında olmaları bu katı gerçeği değiştirmez. Uzlaşmacı çizgileri en sonunda onları sermayenin tarafına itmiş, seçilerek geldikleri koltukta bir işgalci durumuna düşürmüştür. Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler er ya da geç bu yaşananların hesabını soracak, Ali Çeltik ve yol arkadaşlarının korku ve baskı ile yarattıkları düzenini yer ile yek-

san edecektir. Herkes bilmelidir Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin yaşadığı suskunluk geçici, Senkromeç ve Totomak süreçlerinin bu zat-ı muhteremlerin alınma sürdürdüğü kara leke ise kalıcıdır.

Bugüne kadar olaylar sanki bir şubesinde değil de Mars'ta yaşanıyor muşçasına 3 maymunu oynayan Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'ne gelince... Onların da önünde 2 yol vardır. Ya mevcut tutumlarını ve dolayısıyla da suça ortaklıklarını sürdürecekler ya da İzmir şube yöneticileriyle ilgili sendikaların tüzüğünü çiğnemek, onurunu zedelemek suçundan disiplin kurulunu göreve çağırarak, yapılanları onaylamadığını en açık dille üyelerine ve emek kamuyuna açıklamak gibi tutumlarla en azından kendi onurlarını kurtaracaklardır. Bunların yapılmaması suçun kabul edilmesi anlamına gelecektir ki bu da Birleşik Metal-İş'in her türlü iddiasının tamamen boşa düşmesi anlamına gelir.

Metal İşçileri Birliği "söz, yetki, karar" hakkının kullanıldığı sınıf sendikacılığının yaşamsal olduğu gerçeğini bir an bile unutmadan her türden bürokrasi, ihanet veya işbirlikçilik ile hesaplaşmaya devam edecektir. Sendikalarımızda koltuk sahibi olmuş bu patronlar eninde sonunda metal işçisine hesap verecektir. Buna duyduğumuz sonsuz inançla doğrulara ve sınıf mücadelesinin ilkelerine her alanda sahip çıkmaya devam edeceğiz.

İZMİR METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

11 Ekim 2016

ABD'nin Musul seferi: IŞİD bahane, her şey petrol için!

ABD ve Rusya arasındaki nüfuz mücadelesi Suriye üzerinden iyiden iyiye kızışmış bulunuyor. Taraflar tüm dikkatlerini düğümü çözecek halkaya, Suriye'ye yoğunlaştırmış, karşılıklı olarak elleri tektikte beklemektedirler. Dikkate değer olan, bugüne dek esas alınan siyasal çözüm çabalarının, bu çerçevede yürütülen diplomatik çabaların adeta sonuna yaklaşmış olmasıdır. İmkanlar tamamen tüketilmemiştir, ancak, askeri çözümlere giderek daha fazla eğilim duyulmaya başlanmıştır. ABD ve Rusya'nın izni ve Suriye ve İran'ın rızası ile gerçekleşen Cerablus işgali bu eğilimin somut karşılığıdır. ABD'nin onlarca Suriyeli sivilin yaşamını yitirmesi ile sonuçlanan hava saldırısı bu durumun bir başka örneğidir.

Alanda ve tüm bölgede nüfuz kavgasının başını çeken güçler, yani ABD ve Rusya adım adım dolaysız bir çatışmaya doğru gidiyorlar. Bir yanda ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Türk sermaye devleti, Suudiler ve ÖSO, El Nusra ve Ahrar'ı Şam çeteleri, diğer yanda Rusya, Çin, İran, Suriye ve Lüban Hizbullahı... Halep sahasında deyim uygunsuz Suriye üzerindeki kavganın galibini tayin edecek amansız bir savaş yürütülüyor.

Son günlerin önemli bir diğer gelişmesi de ABD'nin merkezi Irak hükümeti ve Barzani'ye bağlı peşmergelerle birlikte gerçekleştireceği eli kulağındaki Musul seferidir. Musul ve yanı sıra da Kerkük üzerinde her dönem büyük kavgalar yaşanmıştır. Şimdi bir yenisi başlamak üzeredir. ABD uzun denebilecek bir süredir en az Halep sorunu kadar önemsedığı Musul sorunu ile ilgili planlar yapmaktadır. Beli bir süredir de bu yönlü bir hazırlığın içine girmiştir. Ne pahasına olursa olsun Musul seferinden zaferle çıkmak istemektedir. Nihayet hazırlıkların sonuna gelinmiştir. Musul operasyonu için sadece gün sayılmaktadır.

MUSUL: EMPERYALİST VE GERİCİ SAVAŞIN YENİ HALKASI

Musul konusu ile ilgilenen başka güçler de var. Merkezi Irak yönetimi ve doğal olarak da Musul ve Kerkük'ü Kürdistan toprağı olarak gören M. Barzani bunların başındadır. Ve zaten bu güçler ABD ile ortaklaşa olarak Musul seferine hazırlanıyorlar. Rusya ve en çok da İran-Irak'taki Şii yönetimle yakınlığı nedeniyle bu seferin seyri ve akıbeti ile ilgilenen diğer güçlerdir. Fakat, bugünlerde Musul sorunu ile hepsinden de canhıraş biçimde ilgilenen ve bu sorun üzerinden ABD,

ama en çok da Irak merkezi hükümeti ile büyük gerilimler yaşayan devlet Türk sermaye devletidir.

Türk sermaye devletinin Musul, yanı sıra da Kerkük sevdası yeni değildir. Bilindiği üzere bu iki kent bir zamanlar Osmanlı İmparatorluğu'na bağlıydı. Bir dönem İngiliz mandasını yaşadılar. Sonradan Irak devletine devredildiler. Güney Kürdistan Federe Kürt Devleti'nin kuruluşu ile bu kez de Kürtlerce Kürdistan toprağı sayılmaya başlandı. Ne var ki her daim Musul üzerinde en çok hak iddia eden devlet Türk sermaye devleti olmuştur.

Sömürgeci sermaye devletinin Musul sevdası, yeni Osmanlılık hırsı ve hevesi ile hareket eden T. Erdoğan liderliğindeki dinci-gerici AKP iktidarı döneminde yeniden depreşmiştir. Dinci-gerici iktidar, en çok da ebedi şefi Erdoğan bugünlerde hem de yüksek sesle Musul'un kendi ecdatlarının, yani Osmanlıların bir eyaleti olduğunu dile getirmekte, bura üzerinde hak iddia etmekte, başkalarının (ABD ve Irak hükümetinin de) buraya girme hakkının olmadığını ileri sürmektedir. Bununla da kalmamakta, ne pahasına olursa olsun Musul'a gireceklerini, bunu kimsenin engelleyemeyeceğini belirtmektedir. Musul'u IŞİD'den temizleme görev ve sorumluluğunun kendilerine ait olduğunu vurgulamaktadır.

Sermaye devletinin, en fazla da Erdoğan'ın Musul konusundaki küstah iddiaları ve özellikle mezhepçi açıklamaları Irak merkezi hükümetince çok sert tepkilerle karşılandı. Başka'daki Türk askeri güçlerinin işgalci bir güç olduğu belirtilerek, derhal geri götürülmeleri istendi. Aksi durumda zorla buradan sürülecekleri belirtilmiştir. İki devlet arasındaki gerilim gitgide tırmanmakta, ipler kopma noktasına gelmektedir.

Son olarak, bu tartışmaya ABD de katıldı. ABD'nin sahadaki en üst düzeyde komutanı da Irak merkezi hükümeti ile

paralel düşen açıklamalar yaptı.

IŞİD BAHANE, TÜM KAVGA MUSUL VE KERKÜK PETROLLERİ İÇİNDİR

ABD, Suriye ve Irak'taki esas amaçlarının buraları IŞİD'den temizlemek olduğunu ileri sürüyor. Her vesile ile batlı müttefiklerine ve Türk sermaye devleti başta olmak üzere bölgedeki işbirlikçilerine "IŞİD'le mücadeleye odaklanmak" çağrısını yapıyor. Musul seferinin amacı ve hedefinin de ha keza Musul'daki IŞİD varlığına son vermek olduğunu belirtiyor.

Merkezi Irak hükümeti ve sömürgeci Türk sermaye devleti de benzer açıklamalar yapıyorlar. İktidardaki Şii yönetimi de, muhalif Sünni Iraklılar da "vatan"larının IŞİD işgalinde olduğunu, halklarının acı çektiğini dile getirip, kavgalarının vatan için olduğunu iddia ediyorlar. O kadar ki bu iddialarının inandırıcı olması için "vatan milisleri" kurmuşlardır. Eski Musul valisi Esil Nuceyfi'nin kurduğu milis teşkilatı bunlardan biridir.

Öteden beri, bir halklar, mezhepler ve kültürler mozağı olan bölgede, bunlara ait farklılıkları öne çıkarmak, bu yönlü hassasiyetleri istismar edip, kimi yerde dinsel ve mezhepsel, kimi yerde etnik çatışmaları kışkırtmak, halkların birbirini boğazlamasını sağlamak, halkları Suriye, Irak, Yemen, Libya ve daha pek çok yerde olduğu gibi kanlı iç savaşların içinde tüketmek, en başta ABD olmak üzere emperyalistlerin en temel politikasıdır. Emperyalist nüfuz mücadelesinin gitgide kızıştığı içinde bulunduğumuz dönem, bu kirli silaha özellikle daha çok başvuruluyor.

Benzer politikayı bölgedeki işbirlikçi devletler de savundu ve uyguladı. IŞİD tümünün eseridir. Onu ve benzeri tüm ölüm ve yıkım kusan çağ dışı gerici çeteleri halkların başına bela eden ABD, AB ve Türk sermaye devleti başta olmak üzere bölgedeki işbirlikçileridir.

Türk sermaye devleti ise en kirli devlettir. Başından beri IŞİD'in en büyük hamisi ve destekçisi idi. Hâlâ onunla karanlık ilişkileri var. IŞİD canileri ile ortak meşai, yani kanlı icraatlar yapmaya bugün de devam ediyor. IŞİD'i başta Kürt halkı olmak üzere kardeş emekçi halkların başına bela edenlerin başını her zaman sermaye devleti çekmiştir. Türkiye'de ve Suriye'de pek çok katliam sermaye devleti ile IŞİD'in ortak yapıdır. Her şey bir yana, Sünni eksenli politikasının sahibi Türk sermaye devleti ve dümenindeki dinci-gerici AKP iktidardır. IŞİD ve benzeri çeteler tam da bu politikanın eserleridir. Keza, IŞİD ve benzeri çetelere zemin yaratmada, Saddam sonrasında iş başına gelen Şii yönetimi de önemli bir rol oynamıştır.

Demek oluyor ki, ABD, AB ve işbirlikçilerinin, yani IŞİD'i yaratanların ve halkların başına bela edenlerin, IŞİD'e karşı mücadele edecekleri, sırf bu nedenle bölgede oldukları, Cerablus'a ve şimdi de Musul'a IŞİD işgaline son vermek için seferler düzenledikleri iddiasının hiçbir samimiyeti ve inandırıcılığı bulunmamaktadır. IŞİD'e karşı mücadele onların gerçek amaçlarını gizlemek için başvurdukları aşağılık bir yalıdır. Emperyalist ve gerici saldırganlık, savaş ve işgallerin örtüsüdür. Bölgenin emekçi halklarını aldatmada başvurulan kirli bir bahane ve propagandadır. Tüm bunlar daha önceleri kimyasal silah üretiliyor, diktatörlük var, halklar acı çekiyor şeklinde yapıyordu. Günümüzde ise her kapıyı açan maymuncuk, IŞİD olmuştur.

Vatan işgal altında diyen ve vatan milisleri kuran merkezi Irak hükümetinin sicili de kabarıktır. IŞİD saldırısı ve işgali olduğunda tek bir mermi atmadan, en küçük bir direniş sergilemeden vatan dediği Musul'u IŞİD'e bırakıp kaçanlar Irak hükümet güçleriydi. Benzer suç M. Barzani de ortak. Onların da hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Sonuç olarak, bölgenin kardeş halklarının çektiği acılar ve yaşadıkları yıkımlar emperyalistlerin zerrece umurunda değildir. Ne Cerablus ve ne de Musul'a halkların yaşadıkları acılara son vermek için gidiliyor. Musul'u IŞİD işgalinden kurtarıp özgürleştirmek de tam bir yalıdır. IŞİD sadece bir bahanedir. Musul ve Kerkük demek zengin petrol rezervleri demektir. Emperyalist-sömürgeci güçler de, yerli işbirlikçileri de her daim Musul ve Kerkük sorununu böyle algılamışlardır.

Bir dönemin sonu: FARC-Santos “barış” anlaşması

K. Ali

Yarım asrı geride bırakan bir çatışma, asıl olarak da yoksul köylü hareketinin öncü gücü olarak ortaya çıkan Kolombiya Devrimci Silahlı Kuvvetleri (FARC) ile Kolombiya sermaye devleti arasındaki savaş, “barış” anlaşmasıyla sonuçlandı. Yapılan barış anlaşmasının çok düşük bir katılımın yaşandığı referandumla ve yine çok az bir farkla reddedilmiş olması, yapılan anlaşmanın ideolojik-politik anlam ve önemini değiştirmiyor. (Referanduma katılımın yüzde 37’de kaldığına ve bunun ülkede son 20 yıldır yapılan seçimlerdeki en düşük katılım anlamına geldiğine dikkat çekiliyor. Anlaşma 63 bin gibi çok az bir farkla reddedildi. Ülke nüfusunun 50 milyon civarında olduğu dikkate alınırsa bu durum daha iyi anlaşılır.)

Referanduma katılım ve sonuçlarına dair yeterince bilgi ile yarım asırlık çatışmaların tarihi medyada genişçe yer almış bulunuyor. Bu ayrıntılardan çok anlaşmanın sınıf mücadeleleri, devrimci strateji, örgüt ve politikalar bakımından taşıdığı önem bizleri ilgilendiriyor, ilgilendirmek zorundadır. (Burada yalnızca kapitalist tekellerin sponsorluğunda dağıtılan Nobel Barış Ödülü’nün bu yıl, Kolombiya Cumhurbaşkanı Juan Manuel Santos’a verildiğini ideolojik-politik öneminden dolayı bir kenara kaydetmiş olalım.)

“YENİŞEMEDİK, EŞİT KOŞULLARDA MASAYA OTURDUK”

Devrim yapmak gibi büyük bir amaçla yola çıkanların yolunun “barış” anlaşmasıyla burjuva devletle buluşmaya doğru nasıl evrildiğini FARC temsilcisi Ricardo Téllez’in açıklaması yeterli açıklıkla ortaya koyuyor. Sözlerine “FARC her zaman barış istemiştir,” diye başlayan Téllez, “1964 gibi uzak bir tarihteki başlangıç aşamasından bu yana ülke için en az sancılı geçecek bir barışı isteyen devrimciler olduğumuzu belirttik ve Kolombiya hükümeti sık sık şiddet yoluyla bunun önünü kesti” diye devam ediyor. Ardından da şunları ekliyor: “Şu an Havana’ya yine o barış arayışıyla geldik. ... Bunun sebebi FARC’ın yenilmiş olması ya da zorluklar yaşamamız değil; aslında askeri aygıtımız güncellendi... Ve modern savaş yöntemlerine uyum sağladık... Ne gerillaların ne de hükümetin bir diğeri iradesini yenemediği bir durumda doğru olanın, her iki tarafın masaya eşit koşullarda oturup bu anlaşmazlığa politik ve karşılıklı müzakere çerçevesinde bir çözüm arayışına girmektir.”

1960’ta 16 milyon olan Kolombiya nüfusu, 2016 yılında 50 milyonu bulmuş, kapitalist gelişmeye bağlı olarak kent nüfusunun kırsal nüfusa oranı da tersine dönmüş, kırsal nüfus 2012’de %24’e kadar düşmüştür. Varoşlarıyla birlikte başkent Bogota 9,8 milyonla, mevcut nüfusun yüzde yirmisinin ikamet ettiği mega kent durumuna gelmiştir. Kentsel nüfusun kırsal nüfusa oranındaki bu değişim toplumun ekonomik, sosyal ve siyasal dönüşümü bakımından önemli bir fikir veriyor. Türkiye’de 1927 yılında %76 olan kır nüfus oranının 2010 yılında %24’e düştüğü, İstanbul’un 14 milyonla ülke nüfusunun yüzde yirmisine ev sahipliği yaptığı hatırlanırsa, Kolombiya’daki değişim daha iyi tasavvur edilebilir.

YENİ SORUNLAR ESKİ ARAÇLARLA ÇÖZÜLEMEZ

Eski toplumun ortaya çıkardığı sorun ve taleplerle, değişen yeni toplumun ortaya çıkardığı sorun ve taleplerine cevap üretemezsiniz. Eskiyen program, strateji, örgüt ve taktiklerle yol almanız mümkün olmaz. Bir devrimci parti bu süreçleri gözetip, toplumsal değişimin genelleştirerek egemen kıldığı sorun ve taleplere göre kendisini yenilemek zorundadır. Bunu yapamayan devrimci bir parti giderek marjinalleşerek sınıflar mücadelesinin dışına itilir. Devrimci yükselişler döneminin ürünü olarak ortaya çıkan ve toplumsal mücadelede devrimci bir rol üstlenerek bunu belli oranda yerine getiren partiler ideolojik-politik krizlere sürüklenerek işlevini ve umudunu tüketmeye başlarlar. Uzun yılların mücadele deney ve birikimini yeni dönemin sorunlarıyla birleştirip çıkış yolu yarata-

mayarak, liberal-reformist kesimlerde büyük bir heyecan yaratan FARC’ın sosyal demokratlaşmaya doğru evrilmesinin arkasında bu tarihsel ve toplumsal gerçekler vardır. Kapitalist toplumu ve onun ortaya çıkardığı toplumsal çelişkilerini tanımlayıp açıklayamayan, kapitalizme karşı mücadelede tek tutarlı devrimci sınıf olan işçi sınıfıyla devrimci temelde buluşup kaynaşmayanların akıbeti kaçınılmaz olarak, yıkmak için yola çıktıkları kurulu düzenle buluşmak olur. Sömüren ve sömürülenler olarak bölünmüş bir toplumda orta bir yol da yoktur. Temel aldıkları sosyal ve sınıfsal zeminden dolayı kapitalist sisteme karşı alternatif üretme yeteneği gösterememelerinin üzerini “yenişemedik, eşit koşullarda masaya oturduk” diye kapatmaya çalışırlar. Oysa masada “eşit” koşullar yoktur. Ve elde edilen reformist kırıntılar ise asıl olarak kapitalist sistemin önünü açıcı niteliktedir.

Bölgeyi daha yakından tanıyan ve süreci izleyen Metin Yeğin’in gözlemi de bu durumu doğruluyor:

“Çünkü gerillanın kontrolü altında tuttuğu ya da etkisi olduğu alan o kadar önemli bir alan ki, halkının olduğu, petrolün olduğu, gazın olduğu aynı zamanda ilaç yapımının en önemli hayvanlarının olduğu bir yer. O kadar iştah açıcı bir yer ki büyük şirketler için de bu barışı desteklemek çok önemli. ABD burada tabii ki çok belirleyici bir unsur. Şirketlerin ağız sulandıran çok önemli bir doğal alan var. Bu yüzden belki de daha çok barışı destekliyor. Henüz geçen hafta 17 tane çevre mücadelesi sürdüren liderler öldürüldü. Bu da devam edecek ve mücadele buna doğru dönüşecek. Bu dönüşüm nasıl olur

onu bilemiyorum. Ama şu çok net ki ABD barışı istedi. Ve Santos’u da en çok destekleyen güçlerden bir tanesiydi.”*

ESKİ YÜKLERDEN ARINMANIN ZAMANIDIR

Hitler faşizminin SSCB önderliğinde ezilmesiyle Doğu Avrupa ülkelerinde devrimci iktidarlar kurulmuş, büyük Çin devriminin zaferiyle birleşen bu durum dünyada büyük bir devrimci dalga ve umut ortaya çıkarmıştı.

Ancak savaş yıllarının getirdiği çok yönlü ağır yükler devrimin bu genç ülkesinde ideolojik kırılmaları da derinleştirdi. Doğu Avrupa’da kurulan Halk Cumhuriyetleri ve büyük Çin devriminin sorunlarıyla birleşen dönemin ideolojik-programatik sorunları, derinleşerek devam etti. Büyüyen devrimci dalga, ideoloji ve program alanında yaşanan sorunların üzerini uzunca bir dönem kapattı. Çin, Küba, Vietnam gibi ülkelerin başarılı devrimci dalgaları anti-kapitalist mücadeleler yerine anti-empyralist demokratik devrim ideoloji ve programlarını başat kıldı. Marksist bilimsel sosyalizm ideolojisi, kurtuluşçu, kalkınmacı ideolojilerle ikame edildi.

FARC ve benzeri parti ve örgütler ideolojik kırılma ve toplumsal zemini üzerinde, köylü ayaklanmaları temelinde boy verdiler. İdeolojik kırılmayı bir yana bırakırsak, burada tuhaf olan bir durum elbette yoktu. Geri bırakılmış ülke halkları harekete geçiyorlar, devrimci partilerin sahneye çıkmaları için alan yaratıyorlardı. Savaş sonrası dönemin ortaya çıkardığı sol-devrimci dalga bu partilerin hızla büyüyen öne çıkılmalarını sağlıyordu.

Ekonomik ve toplumsal bakımdan geri olan ülkelerde ortaya çıkan bu partiler ideoloji, program ve örgütsel sorunlarını, politik alanda sağladıkları başarıların yardımıyla uzunca bir süre bastırabildiler, göremediler veya görmek istemediler. Değişen dünyanın sorunlarını anlamak ve kendilerini aşmak yerine verili koşullara teslim oldular. Kapitalistleşen ülkelerde, eski anti-emperyalist, anti-feodal burjuva devrimci programlarla gerici kapitalizme karşı ilerici (!) kapitalizm bayraktarlığını yaptılar. Kapitalizme karşı tek tutarlı ve sonuna kadar devrimci olan işçi sınıfıyla devrimci temelde buluşmak yerine, onu ilerici bir güç düzeyine indirdiler. Eski devlet yapılarının ekonomik değişime bağlı olarak sermayenin çıplak hükümlerinin aracına dönüşme gerçeğine gözlerini kapattılar. Gerici bir yoldan da olsa gelişen, ekonomik ve sosyal yaşamda hakimiyetini sağlayan kapitalizmi yıkmayı amaçlayan devrimci bir programa ulaşamadılar. Kapitalist sistemin radikal eleştiricileri ve muhalifleri olarak kapitalist sistemle anlaşma, barışma yoluna savruldu. Sahip oldukları ve aşamadıkları eski programlarına teslim oldular.

“Ne gerillaların ne de hükümetin bir diğerinin iradesini yenemediği bir durumda doğru olanın, her iki tarafın masaya eşit koşullarda oturup bu anlaşmazlığa politik ve karşılıklı müzakere çerçevesinde bir çözüm arayışına girmektir” argümanlarına Türkiyeli devrimciler hiç de yabancı değil. Yenememenin sınıfsal nedenlerini anlayıp çözmek yerine, gerici ideolojik ütopyalara teslim olanlar, yıkmak için yola çıktıkları sistemle anlaşmalarının tek doğru yol olduğuna bizleri inandırmaya çalışıyorlar. Teslimiyetlerini, düne kadar savaştıkları sistemle hiçbir köklü değişim sağlamadan gösterdikleri uyumu, “eşit koşullarda” anlaşma şeklinde kodlayarak kendilerini aldatıp, teselli ediyorlar...

Kapitalizmin dolu dizgin gelişerek dünyamıza hakim olduğu bir çağda kapitalizme karşı tek devrimci sınıf olan proletaryanın mücadelesini örgütleyip sosyalizm bayrağı altında savaşmaktan başka bir seçeneğin olmadığını, bunun dışında tutulan her yolun eninde sonunda kapitalist sistemle buluşmaya götürdüğünü, başarılarla da dolu devrimci bir tarihi geride bırakan FARC'ın, sermayenin temsilcisi eli kanlı Santos'la yaptığı anlaşma bir kez daha acı da olsa ortaya koymuştur.

Bu deneylerden öğrenmeyi başaran, bu deneylerle kendisini devrimci temelde eğiten proletarya ve onun komünist partileri yıkılan, terk edilen umutları, yere atılan kavga bayraklarını krizler içerisinde debelenen kapitalist sistemin bağrına saplayarak dalgalandıracaktır.

* https://tr.sputniknews.com/ceyda_karan_eksen/201609281025053435-kolombiya-farc-baris-anlasmasi/

Revolutionärer Jugendbund genel kurulu gerçekleşti

Revolutionärer Jugendbund'un (RJ - Devrimci Gençlik Birliği) 2. Genel Kurulu'nu 1 Ekim 2016'da gerçekleştirdik. İlkinden bir yıl sonra toplanan genel kurula hazırlık sürecini, RJ'yi daha geniş gençlik kesimlerine tanıtmaya olanağı olarak değerlendirdik. Genel kurula tüm yerel çalışma gruplarından katılımın dışında, başka gençlik çevrelerinden gözlemci düzeyinde katılımlar oldu.

Genel kurulumuzun gündemini şu başlıklar oluşturdu:

- 1) RJ'nin geçmişten bugüne örgütlenme süreci, faaliyetleri ve geçen yıldan bu yana yürütülen çalışmanın sonuçları,
- 2) RJ'nin temel ilkesel yaklaşımları, temel sorunlardaki görüşleri, örgütsel yapısı ve iç işleyişinin gözden geçirilmesi,
- 3) Dünya genelinde güncel siyasal gelişmelere ve olaylara bakışımız,
- 4) Çalışmamızın yoğunlaştığı ülkelerden biri olarak Almanya'nın mevcut tablosu,
- 5) Yeni dönem politikalarımız, faaliyet planımız ve hedeflerimiz...

MAN'da toplu işçi kıyımı hazırlığı

MAN Diesel & Turbo tekeli bini Almanya'da olmak üzere bin 400 işçiyi işten atmayı planlıyor. Bu saldırıdan ilk olarak Berlin işletmesinde çalışan 520 işçi etkilenecek.

Berlin'de 320 işçinin işten atılacağı duyuruldu. İşçiler ise 23 Eylül'den beri iki kez iş bırakma eylemi yaparak saldırıya protesto etti.

Öte yandan Oberhausen işletmesin-

Öncelikle her bir gündem üzerine, görevli yoldaşlar tarafından ayrıntılı sunumlar yapıldı. İlgiyle takip edilen her sunumun ardından neredeyse tüm gençlerin katıldığı, fikrini dile getirdiği tartışmalar gerçekleşti. Bu tartışmalar gündem maddelerindeki konulara dair perspektiflerimizin herkes tarafından açıklıkla kavranmasını sağladı.

Serbest kürsü bölümünde ise herkes demokratik bir şekilde kendi görüşünü ifade etme, RJ'nin gelişip güçlenmesi ve gelişmelere dair yapılabilecekler konusunda öneriler sunma olanağı buldu. Tartışmaların hepsi bilgilendiriciydi ve gelecek dönemde yürüteceğimiz çalışmalarımız açısından anlamlı değerlendirmeler içeriyordu. Özellikle gençleri kapitalizme/düzene karşı nasıl harekete geçirebiliriz, gençliğe devrimci bilinç nasıl aşılanabilir, gençler nasıl aktif hale getirilebilir konusunda yapılan tartışma oldukça hararetli geçti.

Genel kurul oturumlarından sonra kolektif oyun ve sohbetler gerçekleştiril-

di. Bu bölümde örneğin bir kitle gösterisinin canlandırılmasına dayalı bir oyun üzerinden kitle gösterilerinde nasıl davranmamız gerektiği, polis karşısında veya gözaltında tutumumuz üzerine eğitici sohbetler yapıldı.

Genel kurulda önümüzdeki dönemin iki önemli etkinliği üzerinde ayrıca duruldu. İlk RJ olarak Aralık ayı sonunda gerçekleştireceğimiz kampın tanıtımı yapıldı. İkinci olarak da Ocak ayındaki LLL (Luxemburg-Liebknecht-Lenin) yürüyüşü gündeme getirildi ve geniş katılım örgütlenme çağrısı yapıldı.

Tüm bunlar üzerinden başarıyla geçen ve yeni yüzlerin de katıldığı II. Genel Kurul'muzun ardından bizler için yeni bir dönem başlıyor. Yeni güçlükler ve büyük sorumluluklar bizi bekliyor. Yurtdışında gençliği devrimin kızıl bayrağı altında birleştirme ve mücadeleyi büyütme yolunda kararlı yürüyüşümüz sürüyor.

RJ / ALMANYA

den de 350 işçinin işten atılması planlanıyor. İşçilerin saldırıya ilişkin sorularına şirket yönetimi ise “bu ticari bir sırdır” diye cevap verdi. Patronların işçilere düşman olduğunu gösteren bu yanıt, kendi “hukuk”larını hiçe saydıklarını da bir kez

daha ortaya serdi. Öyle ki, iş mahkemelerinde dahi işten atma planları “ticari sır” sayılmıyor.

İşçilerin gündeminde ise bu saldırıya nasıl karşı duracakları ve mücadele yolları bulunuyor.

Gericiiliğin prangalarını kırmak için mücadeleye!

Ç. İnci

Günümüz dünyasında var olan her türden gericiilik odağının dayanağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Sömürü üzerine kurulu bu sistem şiddet ve gericiilik üretmekte, giderek çürüyen ve yozlaşan bir insanlık tablosu oluşturmaktadır. Ezilen ve sömürülen yığınlara sistematik şekilde pompalanan gerici burjuva ideolojisi ataerkillik, şoven milliyetçilik, dinsel gericiilik ve bağnazlık ile işçi ve emekçileri zehirlemektedir. Dünya genelinde egemen sınıf burjuvazi, baskı ve şiddet uygulamaları dışında işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf kimliğini dinsel/mezhepsel, ırksal ve cinsel kimliğe yönelik ayrımlarla yok etmek istemektedir. Bu şekilde denetimde tutulan emekçi yığınlar her türden yozlaşmanın etkisinde insanlık değerleriyle birlikte çürümeye terk edilmiştir.

KÖRÜKLENEN DİNSEL GERİCİLİK

Emperyalistlerin kendi elleriyle besleyip büyüttükleri dinsel gericiilik insanlığın biriktirdiği tüm ilerici değerlere karşı büyük bir tehdit oluşturmaktadır. Geline yerde son örneği IŞİD vahşetinde somutlaşan kafa kesmeler, kitlesel tecavüzler, kırbaç cezaları, insan yakmalar ile “çağdaş dünya”, Ortaçağ karanlığı ile arasındaki mesafenin çok da uzak olmadığını sergilemektedir. Kuşkusuz ki bu tabloda en çok kadınlar “kurban” olmakta, her türden gericiiliğin hedefinde başta yaşam hakkı olmak üzere temel hak ve özgürlükleri gasp edilmektedir.

Türkiye’de de dinsel gericiiliğin gelişimi “yeşil kuşaktan” “ılımlı İslam” projesine emperyalist politikardan bağımsız/ ayrı ele alınmamalıdır. Türk sermaye devleti emperyalist efendilerinin de yönlendirmesiyle, şoven milliyetçilikle birlikte dinsel gericiiliğin kurulu düzenin “istikrarı” için ne denli etkili ve kitleleri edilgenleştirip denetim altında tutmaya ne denli elverişli olduğunu gayet iyi bilmektedir. Öncesi de olmakla birlikte, 12 Eylül faşist askeri darbesiyle birlikte “Türk-İslam sentezi” devletin resmi ideolojisi olarak devreye sokulmuştur. Bugünkü dinsel gericiiliğin geldiği yeri, artan cemaat ve tarikat örgütlenmelerini anlamak için 12 Eylül’ün açtığı yola bakmak gerekir. Zorunlu din dersleri ile başlayıp sınırsızca açılan Kuran kursları-imam hatip okulları-ilahiyat fakülteleri ile devam eden eğitimin giderek gericileşmesi, çeşitli fonlarla beslenen cemaat faaliyetlerinin yaygınlaşması ile dinsel gericiilik ve örgütlenmeleri hızlandı. Devamında dev-

rede olan sosyo-ekonomik yıkım programları ile geleceksizliğe ve umutsuzluğa itilen kitlelerde din istismarı çok kolay karşılık buldu.

Geçmişten bu yana önü açılan ve desteklenen dinsel gericiiliğin Türkiye’de sermaye sınıfı içinde de etkili bir maddi zemini vardır. Dinsel gericiiliğin tek başına Erdoğan kültürüyle açıklanamayacak kadar kurulu düzenle bağları olduğu unutulmamalıdır.

AKP İLE BOYUTLANAN GERİCİLİK

Kuşkusuz ki AKP ile toplumun kültürel dokusunu dinsel gericiliğe göre şekillendirme işi hız kazanmıştır. İktidarda olmanın tüm avantajları kullanılmış, ilk başlardaki sembolik girişimler artık daha cüretkâr ifade edilmeye başlanmıştır. TBMM Başkanı’nın “Laiklik yeni anayasa da olmamalıdır” diyerek, “Yeni ve dindar bir anayasa” istemesinde olduğu gibi... Böylesi erken niyet ifadeleri yer yer sermayenin belli kesimlerinde rahatsızlıklar yaratsa da, ekonomik öncelikler gereği özel bir probleme de dönüşmemektedir. Bu nedenle kimi zaman TUSİAD üyesi patronların yaptığı “laiklik” vurgularının hiçbir ciddiyeti ve geçerliliği yoktur. Zira dinsel gericiilik dünden bugüne gelişirken hepsi oradaydı!

GERİCİLİK ARTARKEN, KADIN HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ ASKIDA!

Gericiilik arttıkça öncelikle kadın hak ve özgürlükleri tırpanlanmaktadır. Günümüzde burjuva gericiiliğinden beslenen ataerkil gericiilik de özellikle dinsel gericiilikle birlikte boyutlanmakta, işçi ve emekçi kadınları çok yönlü baskılamaktadır. Burjuva anlamda laik ve demokratik

ülke örnekleri olarak gösterilen Avrupa ülkelerinde dahi ataerkil gericiiliğin etkileri her daim gündemdedir. Bunun son örneği Polonya’da kürtaj yasaklamalarının gündeme gelmesidir.

Türkiye’de ise AKP ile birlikte işçi-emekçi kadınların hak ve özgürlükleri gericiiliğin özel hedefinde olmuştur. Kadınların giyimleri üzerinden taciz ve tecavüzler meşrulaştırılmakta, kadın katilleri “iyi hal” indirimleri veren mahkemelerce kollanmakta, kadınların eğitim ve çalışma hakları mümkün olduğunca kısıtlanmakta, kadın anne değilse “yarım” sayılmaktadır.

Kadınlara kariyer olarak sadece annelik reva görülürken onları çalışma yaşamında yoğun sömürü ve artan ayrımcılık beklemektedir. Çokça övülen ve kutsallaştırılan ‘eş ve anneliğin’, esnek üretim modelleriyle sermayenin acımasız kâr hırsına kılıf olarak kullanılmasında ise hiçbir sakınca görülmemektedir. Kadınlar sermayenin ucuz iş gücü olmaları dışında, genç iş gücü üretmeleri için devletçe teşvik edilmekte, 3 çocuk baskısına, kürtaj hakkına yönelik kısıtlamalar maruz kalmaktadır.

İktidarda olmanın tüm olanaklarını kullanarak güçlenen dinsel gericiilik, çok yönlü müdahalelerle toplumun kültürel yapısını şekillendirmek istemektedir. Kreş çocuklarına dahi dini eğitim örtünme baskısı ile birlikte verilmekte, geçmişte üzerine çokça demagoji yapılan türban tartışmaları yerini artık çarşafa bırakmaktadır. Bir kadının şort giymesi başbakanın deyimiyle “mırıldanma” ile olsa dahi sessiz kalınmaması gereken bir durum olarak beyinlere işlenmektedir. Yine başbakanın bir düğünde kadına “eşin hiddetlendiğinde ‘peki’ demesini

bilmelisin” şeklinde tavsiyesi de tesadüf değil, bilinçli tercihlerdir. Benzer şekilde örneğin; küçük kız çocuklarıyla evlenilebileceğini, annenin dizinden tahrik olunabileceğini, çalışan kadının fuhuşa hizmet ettiğini söylemek de tesadüf değildir. Dahası eklenebilecek böylesi “uç” söylemlerin sıkça gündeme getirilmesi ile nabızlar ölçülmekte, topluma yeni ayarlar verilmektedir. Gerek devlet yetkililerinin, gerek mahkeme kararlarının, gerekse dini vaazların topluma yansımaları ise daha fazla hak gaspı, ayrımcılık, şiddet, cinayet ve tecavüz olmaktadır.

GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELE TALEPLERİMİZ NE OLMALIDIR?

Dinsel gericiliğe karşı verilecek mücadelede, bu sorunun ortaya çıkışında ve gelişmesinde etken olan kurulu düzen hedef alınmalı, sorun sınıfsal ve sosyal boyutları ile birlikte işlenmelidir. Çünkü dinsel gericiilik de dahil diğer gericiilik odakları bu düzenden beslenmektedir. Konumuz açısından bakarsak dinsel gericiliğe karşı laiklik talebi sınıfsal bir perspektifle ele alınmaz ve bu gericiiliğin kaynağı kapitalist düzen hedeflenmezse, emekçilerdeki tepkiler düzen içi kanallara kolayca akmaktadır. Türkiye’de burjuvazi, uzun yıllardır “laiklik-şariat” ikilemi üzerinden tartışma yürütmekte, emekçileri ya birine ya da diğerine yedeklemeyi başarmaktadır. Bu şekilde sosyal ve sınıfsal mücadelelere ket vurabilmektedir. Oysa işçi sınıfının bağımsız devrimci konumu gereği sorunun sınıfsal temellerini gözetin ve kapitalist düzen karşıtı bir mücadele hattı örgütlenmelidir. Zira burjuva düzen bazen “rafa kaldırılmış” olsa da dinsel gericiliğe ihtiyaç duymaya devam edecektir.

Bu nedenle bugünden dinsel gericiiliğin işçi sınıfı içindeki yozlaştırıcı etkilerini kırmak ve devrimci sınıf mücadelesini büyütme için başta işçi sınıfının kadınları içinde olmak üzere örgütlenme çalışmalarına hız verilmelidir. Gericiiliğin toplum üzerindeki yoz ve bağnaz etkisini parçalama ihtiyacıyla acil demokratik taleplerimizin bir parçası olarak hak ve özgürlüklerimizi, din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması demek olan laikliği, gericiilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılmasını devrimci bir bakışla işçi sınıfı içinde işlemek gerekmektedir. Zira bu alanda bırakılan boşluklar düzen içi güçlerce ya da düzen sınırlarını aşmayan reformist güçlerce hızlıca doldurulmaktadır.

iki örnek = bir gerçek

Bu kavgada biz de varız!

Geçtiğimiz hafta üniversiteler cephesinden gündeme yansıyan iki haber öne çıktı. Bunlardan biri, her ne kadar içerdiği devrimci özden kaynaklı burjuva basının sansürüne uğrayarak sosyalist basın sınırlarında kalsa da sergilenen direnişle sesini duyurmayı başaran, İstanbul Üniversitesi'nde soruşturma terörüne karşı direnişe geçen Buse Bayram ve DGB'li öğrencilerdir. Bir diğeri ise Bülent Ecevit Üniversitesi'nin kadın öğrencilerinin kaldıkları devlet yurdunda karşı karşıya kaldıkları sorunlar ve bunun karşısına yaptıkları eylem idi.

ÜNİVERSİTELERDEKİ BASKI, TEHDİT VE ŞANTAJIN ARACI: SORUŞTIRMALAR!

Soruşturmalar; üniversitelerde gelişen devrimci mücadeleyi ezmenin bir manivelası ve baskı, tehdit ve şantajın aracı olarak özellikle 12 Eylül'ün ardından kullanıldı. Halen üniversite öğrencilerini sormayan, araştırmayan, toplumsal olaylara ve kendi akademik sorunlarına karşı duyarsızlaştıran çeşitli araçlardan yalnızca biri olarak kullanılmaya devam ediliyor.

Bugün de 15 Temmuz'un ardından AKP iktidarı her ne kadar "FETÖ temizliği" dese de gerçekte toplumsal muhalefete yönelttiği baskı araçlarını palazlandırmıştır. Üniversite kürsülerinden uzaklaştırılan muhalif akademisyenlerden, KESK üyesi 10 bin öğretmenin açığa alınmasından, işçi eylemlerine ve direnişlerine getirilen kısıtlamalardan, basın-örgütlenme hakkının keyfi olarak gasp edilmesinden bağımsız olmayarak üniversitelerdeki soruşturmalar da hız kazanmıştır. OHAL'in ganimetlerinden yararlanan hükümet, bu sayede, hizaya getirmeye çalıştığı muhalif devrimci öğrenciler üzerindeki baskısını arttırmanın peşindedir.

Buse Bayram'ın soruşturma terörüne karşı başlatmış olduğu direnişe gösterilen tahammülsüzlük ve örneğine az rastlanır bir biçimde her gün uygulanan gözetli terörü, sergilenen direnişle birlikte, OHAL'in baskı ortamıyla kendini meşurlaştırma çabasından ibaret olan beyhude bir girişim olarak kalmıştır.

İşte bu noktada ortaya konulan irade ile sergilenen direniş; OHAL çerçevesinde toplumun üstüne iyiden iyiye çöken baskıya ve keyfi uygulamalara karşı tutulması gereken yolu da gençlik mücadelesi cephesinden tok bir biçimde göstermiştir.

KADINA BAKIŞIN YANSIMASI OLARAK KYK YURLARINDA YAŞANANLAR

Gündeme yansıyan ikinci haberin konusuna gelince, genel olarak kadınlara yönelik tırmanan şiddet ve baskının üniversitelerdeki bir yansımasıydı. Öncelikle hatırlatalım ki 2013 yılında 237, 2014 yılında 294 kadın, 2015 yılında ise 303 kadının cinayete kurban gitmesi yaşadığımız coğrafyada kadına yönelik şiddetin ulaştığı vahim durumu özetlemektedir. Kadınların ikinci sınıf cins olarak aşağılanması günümüzde AKP iktidarının besin kaynağı olan dinsel gericilikle beraber

daha da derinleşmiştir. Bu olgu, kadınların kahkaha atmamasının vaaz edilmesinden tutun da şort giydiği için emekçi bir kadının darp edilmesine kadar çeşitli biçimlerde ortaya çıkmaktadır.

Kadına yönelik aşağılama, baskı ve şiddet üniversitelerde ise özellikle Kredi Yurtlar Kurumu'na bağlı yurtlarda somut biçimler almaktadır. Erkek öğrencilerin giriş-çıkış saatlerindeki serbestliğe karşın kadın öğrencilerin "namus" bekçiliğine soyunan yurt müdürlerinin kadın öğrenciler üzerindeki baskısı genel olarak yurtlarda yaşanan sorunların ortak eksenidir ve arka planında toplumun kadına biçtiği rol bulunmaktadır.

İşte bu noktada geçtiğimiz hafta, Bülent Ecevit Üniversitesi'nde okuyan kadın öğrencilerin kaldığı Nesibe Hatun Kız Öğrenci Yurdu'nda bir hafta içerisinde iki kadın öğrencinin kaçırılması üzerine eylem yapan öğrencilere, yurt müdürünün "Acaba ne yaptı da kız kaçırıldı" demesi de yaratılan toplumsal algının devlet eliyle derinleştirilmesinin bir örneği olarak çıkmaktadır karşımıza.

İKİ ÖRNEK, İKİ İZ DÜŞÜM!

İçinde yaşamakta olduğumuz toplumun karşı karşıya bulunduğu demokratik sorunlar üniversitelerde de kendi öz-

günlüğünde vücut bulmaktadır. Ülkenin "geleceği"ni toplumsal hayata hazırlayan üniversitelerde eğitim gören geniş gençlik kesimleri bu anlamda toplumun en diri parçası olarak bu sorunlarla karşı karşıyadır. YÖK-polis-ÖGB ve faşist çetelerin ilerici devrimci öğrencilere dönük saldırıları, toplum nezdinde yaratılmak istenen korku imparatorluğu ve bu imparatorluğun fertleri olarak yetiştirilmek istenen biatçı neslin üniversitelerde soruşturmalar eliyle yoğrulması bu sorunların öne çıkan boyutudur. Keza dinsel gericiliğin üniversitelerin akademik kadrolarında kendine edindiği hatırı sayılır yer ile birlikte derinleşen demokratik sorunların bir parçası olarak özellikle kadın öğrencilerin yaşadığı sorunlar ve elbette neo-liberal politikaların sonucu olarak ticarileşen eğitim de başlıca sorunlar arasındadır.

Genel demokratik sorunların üniversitelerdeki bu iz düşümlerinin, gençliğin kendi içinde barındırdığı dinamizm ve "gelecek" açısından taşıdığı önem göz önüne alındığında sonuçları itibariyle daha sarsıcı olması muhtemeldir. Öte yandan şimdiden bu sorunlara karşı mücadelenin bir o kadar başat rolde olduğu ve geniş gençlik kesimlerini mücadele saflarına kattığı söylenebilir. Kısacası bu arenada yaşanan sorunlar, sınıflar mücadelesiyle ilişkili biçimde gençliği kesen öznelliği ile bugün topyekûn olarak gençlik kesimlerini gelecekle ve özgürlükleri için toplumsal muhalefetin içine çekmektedir.

Geçtiğimiz hafta öne çıkan iki olgu işte bu iz düşümünün içerdiği toplumsal boyutu ve mücadele dinamiklerini somut olarak gözler önüne sermektedir. Ve iki örnek tek bir gerçeğe işaret etmektedir. Gençlik, toplumsal muhalefetin kavgasız arenasında her daim oldu ve olmaya devam edecek!

KYK yurdunda kadınların kaçırılmasına tepki

Zonguldak'ta Bülent Ecevit Üniversitesi'nde okuyan kadın öğrencilerin kaldığı Kredi ve Yurtlar Kurumu'na bağlı Nesibe Hatun Yurdu'nda bir hafta içinde iki kadın öğrencinin kaçırılması üzerine öğrenciler eylem yaptı. Yaklaşık 250 kadın öğrencinin alkışlarla tempo tutarak sloganlarla ve ısıklarla yaptığı eyleme yurt müdürü cevap olarak "acaba ne yaptı da kaçırıldı?" dedi.

Yurt müdürünün yanıtı kadını aşı-

ğıllayan ve kadına yönelik şiddete geçit verenin başında sermaye devleti yetkilileri olduğu gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Kaçırılan kadın öğrencinin erkek arkadaşı tarafından kaçırılması kadın öğrenciyi "suçlu" yaparken, kaçırılan şahıs ise çıkarıldığı nöbetçi mahkeme tarafından adli kontrolle serbest bırakıldı.

Öğrencilerden Büşra Serçeoğlu yetkililere tepki göstererek şu ifadeleri

kullandı: "Can güvenliğimiz yok burada. Her zaman olduğu gibi kadın suçlu bulundu. Yurt müdürümüz 'Acaba ne yaptı da kız kaçırıldı?' dedi. Görevliler üzerine düşeni yapmadı. Şimdi de polisler 'biz sizin için buradayız' diyorlar. Bir haftada iki kız kaçırıldı. Bu yol hiç tekin değil. Yurt önüne saat başı araç gelecek dediler ama hiçbiri yapılmadı. Bizim bu yurttan can güvenliğimiz yok."

İÜ'de DGB'lilere gözaltı terörü

İstanbul Üniversitesi'nde (İÜ) 1 aylık "uzaklaştırma cezası"na karşı 3 Ekim'de direnişe başlayan DGB'li Buse Bayram, ve beraberindeki DGB'lilere dönük gözaltı terörü aralıksız sürüyor. 3-4 Ekim ve 6-7 Ekim'de okul önünden gözaltına alınan DGB'liler 10 Ekim tarihinde de gözaltı işlemi yapılmadan saatlerce Beyazıt Karakolu'nda alıkonularak akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

11 Ekim günü ise direniş için ana kapı önüne giden Buse Bayram ve berabe-

rendeki bir DGB'li ters kelepçe ile yerde sürüklenerek gözaltına alınarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Gece de gözaltında tutulan DGB'liler ertesi gün "terörle mücadele" savcısına verdikleri ifadenin ardından serbest bırakıldı.

AVUKAT GÖRÜŞÜ ENGELLENMEYE ÇALIŞILDI

12 Ekim günü DGB'lilerin avukatını defalarca arayan polisler, gelip müvekkil-

leriyle görüşmesini, DGB'lileri savcılığa çıkaracaklarını söylediler. Buna karşın, karakola giden avukatın DGB'lilerle görüşmesine önce engel çıkarıldı. "OHAL var, avukat görüşünü yasaklayabiliriz" vb. söylemlerle avukat görüşmesi engellenmeye çalışılırken, DGB'lilerin de artık gözaltına alındığında Beyazıt Karakolu'na değil Güvenlik Şube'ye getirilecekleri söylenerek gözdağı verilmeye çalışıldı. Bir süre sonra DGB'liler avukatlarıyla görüştürüldü.

KOÜ'de önce faşistler ardından polis saldırdı

11 Ekim günü Kocaeli Üniversitesi'nde (KOÜ) faşist çeteler devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Faşist saldırıyı fırsata çeviren polis okula girerek onlarca devrimci ve ilerici öğrenciyi gözaltına aldı.

KOÜ'de öğle saatlerinde Turancı Hareket Platformu üyesi faşistler devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Öğle saatlerinde Komünist Parti'nin

bildiri dağıtımına saldıran faşist gruba o anda alanda bulunan ve Ekim Gençliği satışı yapmaya hazırlanan DGB'liler birlikte karşılık verdi. Faşistler gerekli cevap verilerek alandan püskürtüldü.

Faşistlerin saldırısını haber alan üniversitedeki ilerici devrimci öğrenciler Sosyal Tesis önünde toplanmaya başladı. Faşist grup da aynı zamanda ilk saldırının olduğu yerde toplanmaya başladı.

Bu sırada sloganlarla bekleyişlerini sürdüren ilerici-devrimci öğrencilere ilk saldırının olduğu yerden polisler ve ÖGB'ler eşliğinde ve Sosyal Tesis içinde de biriken faşistler saldırdı. Polis bu saldırı sırasında öğrencileri gözaltına almaya başladı.

Daha sonra polisler ve ÖGB'ler üniversite içinde süre avı başlatırken, 40 civarında öğrenci gözaltına alındı.

Kadıköy'de mücadele çağrısı

Soruşturma ve uzaklaştırma saldırısına karşı 3 Ekim'de İstanbul Üniversitesi önünde başlatılan ve tüm saldırılara karşı hâlâ devam eden direnişin sesi yazılımlarla Kadıköy sokaklarına taşındı.

Yazılımların yanı sıra "Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmeyeceğiz" beyannamesi de gençliğe ulaştırıldı. DGB'liler OHAL sürecinde artan baskılara değinerek gençliğin de bu süreçten fazlasıyla etkilendiğini ve geleceğini ellerine alması gerektiğini ifade ettiler. Güncel siyasal süreç ve üniversitelere yansımaları üzerine edilen sohbetlerde ablukayı dağıtabilmek için örgütlü mücadelenin ve birlikte hareket etmenin önemi vurgulandı.

KAL öğrencileri eylem yaptı

AKP hükümetinin "Proje Okulu" adı altında eğitim alanında hayata geçirdiği gerici saldırıya karşı Kadıköy Anadolu Lisesi (KAL) öğrencileri 11 Ekim günü oturma eylemi yaptı.

KAL öğrencileri, 71 öğretmenin norm kadro ilan edilerek sürgün edilmesine tepki gösterirken, eylemlerinin nedenini "Okulumuzun 3 yıl önce proje okulu ilan edilerek, kulüp faaliyetlerimizin, festivallerimizin yapılmasına neden olunması ve bu uygulama ile KAL ruhunun yok edilmeye çalışılmasıdır" ifadeleriyle açıkladılar.

Öte yandan, öğrencilerin eylemini zorbalıkla bastırmaya çalışan okul müdürü, eylemin yapıldığı alana gelerek öğrencileri devamsızlıklar ve disiplin soruşturması ile tehdit etti.

Öğrenci yurtlarında büyüyen sorunlar

Öğrencilerin üniversite yaşamında karşılaştıkları en büyük güçlüklerden biri barınma sorunudur. İşçi ve emekçi kesimin çocukları genel olarak devlet yurtlarına başvurur.

Bir zamanlar devlet yurtları yaygınken, şimdilerde yarı özel yurtlar ön plana çıkarılıyor. Birçok ilde tüm devlet yurtları kapatıldıktan sonra 3500-4000 kapasiteli yarı özel yurtlar açılıyor. Yarı özel yurtlarda ise her yeni sene yurt paralarına ve yemekhanedeki yemek paralarına zam geliyor. Güya öğrenci burs/kredilerine aynı oranla zam geliyor. Öğrenci için çok da değişen bir şey olmuyor, sadece eline daha yüksek sayılı para geçiyor ama alır almaz da gidiyor. Bu yıllar beraber yarı özel yurtlar tamamen özelleştirilmeye çalışılıyor. Çamaşırhaneler de paralı hale getirildi. Her yıkama başına kurutma ile beraber 15 TL alınıyor. Bir öğrenci için çok yüksek bir para. İnternet de paralı hale getiriliyor. Bunların dışında yurtların bakımsız ve yetersiz olduğunu da vurgulamak gerekir. Örneğin Çankırı'da bir kadın yurdunda asansör 7. kattan düştü ve 11 öğrenci yaralı olarak kurtuldu. Birçok defa asansör kazaları, asansörlerde kalma durumu oluyor.

Yemek paralarının artışına karşın yemek kalitesi ve miktarı orantılı şekilde azalıyor. Devlet ve yarı özel yurtlarda bu yemekhaneye sorunları çokça yaşanıyor.

Muş'ta bir kadın yurdunda öğrenciler "Açız" isyanı çıkardı yakın zamanda. Aynı yurttaki sıcak su da verilmiyor. Neredeyse her yurttaki bu eksiklikler ve ihmalkârlıklar büyük sorunlara yol açıyor.

Güvenli bir alan diye lanse edilen yurtlarda birçok defa taciz, bıçaklı saldırı vb. olaylar yaşandı. En yeni haberse Zonguldak'tan geldi. Zonguldak'ta bulunan bir kadın yurdunda bir hafta içerisinde iki kadın öğrenci kaçırıldı. Yurda giden yol تنها olduğu için oradan yürüyerek geçen kadınların can güvenliği yok. Güvenliğin sağlanmaması üzerine eylem yapan öğrencilere yurt müdürünün cevabı; "Ne yaptılar da kaçırıldılar" oldu. Düzenin gerici ağız ile yine kadını suçlayan, "hak ettiğini" söyleyen zihniyet kendini bir kez daha göstermiş oldu.

Bütün bu sorunların nedeni, Antalya KYK şube müdürü Süleyman Dinç'in öğrencilere söylediği şu sözlerde gizlidir: "Bu yurda girerken, gelir durumunuza göre geldiniz. Burada bana ahkâm kesmeyin. Herkesin gelir durumu minimizeydi, öyle geldi. 3'te 1'inize yakını burslusunuz." Evet, gelir durumu iyi olmayanlar, yani asgari ücret ile geçinmeye çalışan işçi ve emekçilerin çocukları sorunlarını dile getirirlerse ahkâm kesiyor oluyorlar. Burs alıyor olmak her türlü duruma gözünü yummak demek oluyor. Parası olmayan, inşaat halindeki yurtlar-

da kalabilir ancak. Aslında paran yoksa okuma diyor bu sistem. Çünkü sadece barınma değil, okul kitapları ve ulaşım da paralı.

Türk sermaye devleti işçi ve emekçilerin çocuklarını okutmayı üstünde bir külfet olarak görüyor ama aynı zamanda en yüksek vergi oranı yine işçi ve emekçiden alınıyor. Peki, neden eğitime gerçek anlamda bütçe ayırmıyor? Niçin ihtiyacı olan herkese burs vermiyor? Ya da yurtların da özelleştirilmesine ön ayak oluyor? Bu sorunlar sermaye düzeninden bağımsız değil. Sorunların kaynağı, her şeyin değerinin kâr olduğu kapitalist sistemin kendisidir. Bugün sermaye devleti içeride ve dışarıda savaşı büyütüyor ve eğitime ayırması gereken bütçeyi savaşa yatırıyor. Bunun bedelini birinci elden işçiler, emekçiler ve öğrenciler ödüyor.

Yurtlar sorununa da bu şekilde bakmak gerekiyor. Çünkü çözümü ancak bu şekilde ortaya koyabiliriz. Öğrenciler tepkilerini dile getirip belki bir iki kazanım elde edebilirler ama gördüğümüz üzere bunlar kalıcı olmuyor. Ne zaman kapitalist sistem bir krize giriyor ilk olarak bu küçük kazanımlara saldırıyor. Barınma sorunu tartışmasız çok önemlidir. Asıl talep barınma ihtiyacının ücretsiz karşılanması ya da cüzi miktarda para ile karşılanması olmalıdır.

MERSİN'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

KOÜ DGB: Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!

Kocaeli Üniversitesi'nde faşistler ve polisin gerçekleştirdiği saldırıya ilişkin Kocaeli Üniversitesi Devrimci Gençlik Birliği açıklama yaptı.

"Bizleri dizginlemeye, dinci-kindar ve biatçı gençlik yetiştirmeye çalışanlara inat, özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha tekrarlıyoruz" denilen açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Sermaye devletinin iplerini saldırdığı gerici, faşist çetelerin üniversitelerde devrimci, ilerici faaliyete dönük saldırılarının bir örneği de bugün Kocaeli Üniversitesi'nde gerçekleşti.

"Son dönemde yine ipleri salınan gerici faşist çetelerin Kocaeli Üniversitesi'nde provokatif saldırılarına hız verdikleri bir süreç yaşanıyordu. 'Barış bildirisi'ne imza atan akademisyenlere dönük saldırının merkezini oluşturan Kocaeli Üniversitesi'nde, dinci-gerici iktidarın hesaplarının devam ettiği bugünkü saldırılarla bir kez daha görülmüş oldu.

"Bugün de önce gerici-faşist çeteler öğrencilere saldırmış, ardından polis-ÖGB devreye girip onlarca öğrenciyi darp ederek gözaltına almıştır. Gerici-faşist çeteler serbest bırakılırken ilerici, devrimci öğrenciler gözaltında tutulmaya devam etmektedir. Derhal gözaltındaki arkadaşlarımız serbest bırakılmalıdır.

"Biz devrimci öğrenciler dün de üniversitelerdedik, bugün de üniversitelerdedeyiz, üniversitelerimizi gericiliğe teslim etmeyeceğiz. Buradan bir kez daha haykırıyoruz. Bizleri dizginlemeye, dinci-kindar ve biatçı gençlik yetiştirmeye çalışanlara inat, özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha tekrarlıyoruz. Üniversitelerimizde gericiğin kök salmasını sağlayan bu düzeni yıkacak, sosyalizmi kuracağız."

**KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ**

11 Ekim 2016

DGB Ege Bölge Meclisi toplandı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 8 Ekim'de Ege Bölge Meclisi toplantısını gerçekleştirdi. Ege Bölgesi'ndeki yerellerden DGB'lilerin katılımıyla gerçekleştirilen mecliste 6 Kasım başta olmak üzere pek çok gündem tartışıldı.

Tartışmalarda OHAL sürecinin üniversitelere ve liselere yansımaları deneyimlerle anlatıldı. Okullardaki karanlık tabloyu dağıtacak bir eşik olarak 6 Kasım'ın önemi, örgütlenmesi, talepleri ve araçları tartışıldı. Yerelerde örgütlenecek

eylemler üzerine planlamalar yapıldı. 6 Kasım öncesinde bir gençlik buluşması kararı alındı.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), yaygın kurum ve mali tablonun da konuşulmasının ardından meclis toplantısı sona erdi.

TV, radyo ve basına dönük saldırıların arka planı

Dümeninde dinci-gerici AKP'nin bulunduğu sermaye devletinin saldırıları aralıksız sürüyor. Son olarak aralarında Med-Nuçe, İMC TV, Hayat TV, TV 10 gibi muhalif TV'lerin ekranları karartıldı, Özgür Radyo susturuldu, 11 gazetenin yayınına son verildi. Tüm bunlar her zamanki gibi tam bir haydutluk sergilenerek gerçekleştirildi. Her şey dinci-gerici iktidara ve polisine yaraşır biçimde hayata geçirildi. Hedef kurumların kapıları kırıldı, içeride ne varsa yağmalandı. Bununla da kalmadılar, örneğin İMC TV'nin mal varlığını gasp edip TRT'ye devrettiler. Saldırıların durmayacağı, tam tersine, daha da tırmandırılarak yeni alanlara doğru yayılacağı yaşanan gidişattan bellidir.

Eskiden bu tür saldırı kararları önce asıl iktidar gücü MGK tarafından alınır, ardından Bakanlar Kurulu'na "tavsiye kararı" olarak dayatılırdı. İş başındaki hükümete, bakanlara ve gündemine taşınırsa eğer TBMM'ye sadece bu kararı kayıtsız koşulsuz tanımak ve herhangi bir noter gibi imzalamak kalırdı. Sonra devletin en yüksek katna, birinci noteri konumundaki cumhurbaşkanının önüne konurdu. Çaresiz o da MGK'da alınan bu kararı imzalardı. Yani eskiden -amiyane deyimletemayül buydu.

Yakın geçmişte, en koyu faşist cunta dönemlerinde dahi çoğunlukla biçimsel kalsa da az çok hukuksal normlar vardı, keyfiliklerin yine de bir sınırı, bir ölçüsü olurdu. Arada bir farklı sesler çıkaran bir Anayasa Mahkemesi, yasal kimi boşluklara dayanarak kimi aşırılıklara farklı tutum alan hakimler, savcılar, mahkemeler vardı. Göstermelik de olsa TBMM'den ses çıkardı. Kararlar görüntüde de olsa hükümet tarafından alınmış gibi göste-

rilirdi ve başbakanın varlığı hissettirilirdi. Burjuva muhalefetten onaylayan ya da aykırı sesler duyulurdu. Şimdi bunlardan hiç ama hiç eser kalmamıştır.

Şimdi her şeye devletin en tepesindeki "reis" karar vermektedir. MGK'dan TBMM'ye, hükümet ve başbakanından mahkemelerine, savcı ve yargıçlarından Anayasa Mahkemesi'ne her şey ama her şey T. Erdoğan'dır. Bu saldırı da esas olarak onun eseridir. MGK da dahil tüm diğer kurumlara bu saldırıyı onaylamak kalmıştır. Polise ise "reis" in kararlarını haydut-

ça uygulamak düşmektedir.

Bu saldırı en başta yine Kürt medya kuruluşlarına yönelmiş, saldırıdan nasibini alan kurumların çoğunluğu Kürt kurumları olmuştur. Ancak, saldırı geneldir, diğer ilerici kurumları da kapsamıştır. Tümüne birden dokunulmaması dinci-gerici iktidara özgü kurnazlık örneği bir taktiğin gereğidir. En başta sosyalist basın olmak üzere, sıra onlara da gelecektir.

Bu saldırı da elbette ki ilk elden içe, yani Türkiye ve Kürdistan'a dönük bir mahiyet taşımaktadır. Türkiye işçi sınıfını, emekçi halklarını,

ilerici ve devrimci güçlerini de kapsayan, başlıca hedefi ise Kürt halkı, Kürt hareketi ve kurumları olan topyekûn savaşın bir parçasıdır ve yeni bir boyuttur. Ne var ki daha ötelere, Suriye'si, Irak'ı, Rojava'sı ile tüm bir bölgeye dönük bir mahiyeti de bulunmaktadır. Cerablus seferi ile daha komplike biçimde sınır ötesine taşıdığı kirli savaşla bağlantılı bir niteliğe sahiptir.

KIRLI SAVAŞ GERÇEĞİNİ KARARTMA İHTİYACI VE GERİCİ İKTİDARIN AKİBETİ

Türk sermaye devleti muhalif radyo, TV ve basına dönük saldırı ile, iradesini hiçe saydığı Türk ve diğer emekçi halkların hiçbir biçimde onaylamadığı, hiçbir çıkarı olmadığı için onaylamayacağı, tüm sonuçları ile daha büyük acılara ve yıkımlara yol açacak bir savaş gerçeğini gizlemek istemektedir. Başka bir anlamıyla, bu saldırı, Cerbalus seferi ile boyunu boyunca daldığı savaş batağına karşı yükselecek muhtemel tüm sesleri boğmak hedefli bir saldırıdır. Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkları, Kürt ve Alevi emekçileri ve ilerici ve devrimci güçlere dönük kirli ve karanlık savaş daha da yayma ve büyütme ihtiyacının ifadesidir.

Ne var ki, tepesinde T. Erdoğan'ın bulunduğu sermaye devleti ve dinci-gerici AKP iktidarı hedefine ulaşamayacaktır. Yeni Osmanlılık hırsı ve hedefi ile yaptığı kirli ve karanlık hesaplar, ilk önce Bağdat'tan döndü. Ardından Şam'da boşa düştü. Sermaye devleti bu kez de savaş batağına gömülecektir. Akıbeti de tıpkı mirasçısı olduğu Osmanlıların akıbeti ile aynı olacaktır.

Aleviler kapatılan TV10 için eylem yaptı

Kanun hükmünde kararname (KHK) ile kapatılan TV10 için, 8 Ekim günü Aleviler tarafından Galatasaray Meydanı'nda eylem yapıldı. Sloganlarla başlayan eylemde Alevi kurumları adına yapılan konuşmalarda 12 Eylül döneminde basılan cemevleri hatırlatılarak, bugün Alevilere dönük saldırıların da darbe uygulamaları olduğuna dikkat çekildi. Devletin "Alevi açılımı" gibi aldatmacaları ve devlet Aleviliğini geliştirmeye dönük adımları konuşmalarda teşhir edilirken, demokrasi için Alevilerin haklarının tanınması gerektiği vurgulandı.

TV10'un iktidara biat etmediği için kapatıldığı belirtilen eylemde, "Biz Baba İshaklar'ın torunlarıyız. Kimse bize kendisini dayatamaz" denildi. Eylem bağlama eşliğinde söylenen deyişler ve konuşmalarla sonlandırıldı.

RIDVAN BUDAK SINIF DEVRİMCİLERİNE SALDIRMAYA KALKTI

Öte yandan, işçi direnişleri ve özellikle Greif Direnişi'nde yaptığı ihanet ve polis işbirliği ile bilinen DİSK Tekstil eski

bürokrati Ridvan Budak, eyleme destek için gelen sınıf devrimcilerine saldırmaya kalktı. Bir hain ve devrimci düşmanı olduğu kendisine hatırlatılan Budak'a, basın açıklaması yapılan bir ortam olduğu için kendisine burada dokunulmayacağı söylenmesine rağmen bir sınıf devrimcisinin yakasına yapıştı. Bunun üzerine sınıf devrimcisi Budak'a yumruk atarak uzaklaştırdı. Budak daha sonra ortalıkta görülemedi. Sınıf devrimcileri Ridvan Budak'ın işçi düşmanı yüzünü eyleme katılanlara da teşhir etti.

Hapishanelerde faşist baskı ve hak gaspları yoğunlaşıyor

15 Temmuz darbe girişiminin ardından zaten var olan keyfiyet ve kural dışılık, OHAL ile birlikte iyice zıvanadan çıktı. Kanun hükmünde kararname (KHK) ile tek bir kalemle ve sorgu-savunma olmadan ilerici-muhafazakar basın organları kapatıldı. Eğitim Sen üyesi kamu emekçileri "FETÖ" gerekçesiyle açığa alındı vb. Hapishanelerde de devrimci-siyasi tutsaklara dönük saldırılar ve keyfi hak gaspları tavan yaparken, bu keyfiyetin her gün birçok yeni örneği gündeme geliyor.

Ağırlıklı olarak devrimci-siyasi tutsakların tutulduğu **Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi** hapishanelerde, son olarak ayda bir olan açık görüş hakkı iki ayda bir, haftada bir olan 10 dakikalık telefon görüşmeleri de iki haftada bir yaptırılmaya başlanmıştır. Sincan F Tipi Hapishanesi'ne darbe girişiminden yargılananların doldurulmasının ardından buradaki tutsaklar Tekirdağ hapishanesine sürgün edilmiş, bu sırada da eşyaları gasp edilmiş, "koli ücreti" adı altında 600 TL'ye varan paraları gasp edilmek istenmişti. Yine Sincan'dan getirilen tutsaklara hapishane girişinde çıplak arama dayatılmış, darp edilmişlerdi. Sürgün edilen tutsaklara eşyaları keyfi biçimde verilmezken, kimi tutsakların

hiç giyilmemiş kıyafet gibi eşyalarına da "fazla" olduğu gerekçesiyle el konuldu. Tutsakların bazı eşyalarını görüş günü ailelerine teslim etme talebi de reddedildi.

Tutsakları tecride alarak siyasi kimliklerini yok etmeye çalışan hapishane yönetimi, devrimci-sosyalist yayınların tutsaklara ulaşmasını engellemeye çalışıyor. Bunun son örneklerinden biri, tutsaklara gönderilen ve aylarca bekletilen yayınların hapishane idaresi tarafından göndericilerine iade edilmesi oldu. 2 No'lu F Tipi hapishaneye gönderilen *Kızıl Bayrak* ve *Atılım* gazeteleri, üzerlerinde "1 No'lu F Tipi'nde bu isimde biri yoktur" mührüyle

geri gönderildi. 1 No'lu F Tipi hapishaneye gönderilen gazeteler de "2 No'lu F Tipi'nde bu isimde biri yoktur" mührü basılarak geri gönderildi. Tutsaklar hapishane idaresine verdikleri dilekçelerin de işleme konulmadığını düşünüyor.

Öte yandan Cizre, Sur, Nusaybin gibi harabeye çevrilen kentlerden çıkan ve yandaş medyada "teslim olan teröristler" şeklinde yer verilen siviller de yine mahkemeler tarafından "örgüt üyeliği", "örgüte yardım etme" gibi gerekçelerle tutuklanmıştı. Söz konusu tutuklular konuldukları hapishanelerde de işkence ve hak gasplarına maruz kalırken, yaralıların

tedavi olmaları da engelleniyor.

Bu uygulamaların ağır yaşandığı yerlerden biri de **Osmaniye T Tipi Hapishanesi**. Nusaybin'de tutuklanan 23 kişi, Osmaniye T Tipi Hapishanesi'nin 9 kişilik olan A-18 koğuşuna konuldu. Tutsak yakınlarının anlatımına göre buradaki 5 yaralının tedavileri yapılmadığı için uzuvları çürümeye başladı. Osman Bozkurt isimli tutsak tedavi edilmediği için iki gözünü de kaybederken, mermi yarası olan yaralılar da kangren tehlikesiyle karşı karşıya. Yine "arama" adı altında koğuşları askerle birlikte basan gardiyanlar, tutsakların eşyalarına el koyuyor, hastalara ilaçlar ya geç veriliyor ya da hiç verilmiyor. Yazılan dilekçelere cevap verilmediği gibi, 3 kişilik yerde de 14-15 tutsak kalabiliyor.

Bu saldırılarla yıldırılmaya ve teslim alınmaya çalışılan tutsaklar boyun eğmemeye devam ediyorlar. Fakat sermaye iktidarının başarıya ulaşmaması, dışarıdan yükseltilecek sahiplenmeye, duyarlılığa ve mücadeleye bağlı. Dolayısıyla sermaye iktidarının saldırılarına karşı tutsaklarla etkin bir dayanışma içinde olmak, toplumsal mücadelenin temel bir boyutu olarak karşımızda duruyor.

Hapishanelerdeki hücre (F Tipi) saldırısını, dar anlamıyla, tutsakları hücrelere kapatmak olarak almamalı. Saldırının temel amacı tecritle tutsakların yaşamını hücreleştirip teslim almaktır. F (hücre) Tipi hapishaneler 19 Aralık 2000'den bu yana uygulamada. Dar ve mekansal temelde düşünürsek, sermaye devleti adına bir başarıdan söz edebiliriz. Ne var ki saldırının asıl amacı olan tutsakları teslim alma temelinde düşünürsek, kesinlikle başarılı değil. Saldırı ve direniş hâlâ sürdüğü için, yenilgi ve zafer sözcüklerini kullanamayız. Ama moral olarak tutsaklar kesinlikle üstün durumdadır.

Moral üstünlük tek başına 20 Ekim 2000'de başlayan Ölüm Orucu (ÖO) direnişine bağlanamasa bile, ÖO direnişinin büyük bir payı olduğunu söylemek gerekiyor.

Ulucanlar Direnişi, hapishane direniş geleneğinde önemli bir aşama oldu. Hücre saldırısına karşı komünist ve devrimci tutsakların izleyeceği yolun köşe taşları yerleştirildi Ulucanlar Direnişi'nde. Hatırlanacağı üzere 2000 Şubat'ında görülen Ulucanlar duruş-

Hapishanelerde direniş geleneğinin bir kesiti: 20 Ekim

masıyla birlikte, dışarıda hücre karşıtı muhalefet güçlenmeye başlamıştı. Artık hapishanelerde yapılacak bir eylemlilik ve hücre karşıtı muhalefetin etkin desteğiyle, hücreleri parçalamak gerekiyordu. Bu ihtiyaçtan kaynaklı olarak TKİP, DHKP/C, MKP [TKP(ML)], 20 Ekim 2000'de ÖO direnişine başladı. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun diğer bileşenleri 11 Aralık'ta açlık grevine başladı. 19 Aralık sonrasında ÖO'ya geçtiler.

2002 Mayıs'ında DHKP/C ve TKEP/Leninist dışındaki örgüt ve partiler ÖO eylemine son verdiler. DHKP/C de Ocak 2007'de, haftada 10 tutsağın 10 saat görüşmesini düzenleyen bir genelge sonrası ÖO eylemini bitirdi. 19 Aralık ve dışarıda ÖO eyleminde şehit düşenler dahil toplam 122 canımız ölümsüzleşti bu direnişte.

Yukarıda söylediğimiz gibi 20 Ekim'de başlayan ÖO direnişi bugün hâlâ ölümüne direnen, teslim olma-

yan tutsaklara moral üstünlük sağlıyor. Tutsaklar 19 Aralık öncesindeki gibi birbiriyle koordine bir şekilde hareket edemese bile, hapishanelerin toplamında direniş geleneğine sadık kalarak, teslim olmadıkları bir gerçeklik. Hücreler mekân olarak yıkılmadıysa da moral olarak çoktan yıkıldılar.

Elbette ne sermaye devletinin saldırıları ne de tutsakların direnişi bitti. Özellikle 15 Temmuz sonrasında saldırı ve direniş yoğunlaştı. Ama dışarıda mekansal olarak olmasa da moral olarak yerleşmiş hücreler var. Hapishanelerde, sermaye devleti bu kadar rahat saldırabiliyorsa, bu, dışarıdaki hücrelerinin varlığından kaynaklıdır.

20 Ekim'de ÖO direnişine başlarken, temel sloganımız, "İçeride, dışarıda hücreleri parçala!" idi. Moral olarak dışarıdaki hücreleri parçalayamazsak, içeride hücre duvarları daha kalınlaşacak. Kesin olan bir şey var; maddi olarak duvarlar ne denli kalınlaştırılsa da tutsaklar moral olarak asla hücrelere girmeyecekler.

**MUHARREM KURŞUN
ÖLÜM ORUCU GAZİSİ**

“Saadet Hanım” tiyatro oyunu üzerine bir eleştiri

100 yılı geride bırakmış bir tiyatro kurumu olan Darülbedayi, yani İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları, son dönemde sahnelediklerinden ziyade, durmadan değişen müdür ve sanat yönetmeniyle¹, oyunlarda sansürlenene rol ve repliklerle², sanatçıların ve çalışanların türlü bahanelerle ihraç edilmesiyle³ daha fazla gündeme gelmişti. Bu yanı sıra zaten sürprizlere “açık” olan kurum, 5 Ekim’de Haldun Taner Sahnesi’nde sergilenen, “Saadet Hanım” isimli oyunla da yeni tiyatro sezonunu açmış oldu.

Ahmet Levent Pala’nın yazdığı oyunun konusu kısaca şöyle: “Emekli öğretmen Saadet Hanım’ın, oğluna hediye almak için gittiği banka şubesi, bir grup eylemci tarafından protesto amaçlı basılır. Eylemcilerin lideri, Saadet Hanım’ın oğlu Sermet çıkınca işler karışır ve Saadet Hanım da oğlunu ve arkadaşlarını kurtarmak için olaya dahil olur. Saadet Hanım, bir yandan gençleri vazgeçirmeye çalışırken, bir yandan da polisi ikna etmeye çalışır. En son, polis bankaya girer, kaçmak üzere olan Sermet öldürülür.”

Aslında oyun, kelime esprileri odaklı, sonu acıklı basit bir “karışıklıklar komedisi” olarak kalmış olsaydı, bu eleştiri yazısı da kaleme alınmamış olacaktı. Fakat, araya gereksiz yere sıkıştırılan politik süsü verilmiş nüanslar, rahatsız edici karikatürize eylemci profilleri ve seyirciye sunulan kavram karmaşası, eleştiriye farz kıldı. İşin reji, oyunculuk ve sahneleme sürecine çok değinmeden içeriğe odaklanarak ilerleyelim.

Ahmet Levent Pala, oyundan önce dağıtılan broşürde şöyle demiş:

“Saadet Hanım iyi bir öğretmendir. Fakat, kusursuz değildir. Hepimiz gibi. Oğlu Sermet ve arkadaşları heyecanlı gençlerdir. Kusursuz değildir. Biz, iyi insanlarızdır. Kusurumuz, kusuru başkasında aramaktır. Bu oyun, hepimizin kusurlarından doğan ortak acıları temsil etmektedir. Bu acılar kalplerimizden taşıdığına bazen mizaha, bazen drama dönüşür.”

Mantık önermelerinden çıkmış gibi görünen bu cümlelerde yazar bize, herkesin iyi ama herkesin kusurlu olduğu bir dünyada yaşadığımızı söylüyor. Değişik bir dünya görüşü. Fakat bu kusurlar ne menem kusurlardır ya da üç kusur bir iyiliği götürür mü gibi sorulara cevap alamıyoruz. Yazara göre zaten “kusurumuz başkasında aramak.” Daha oyun başlamadan paradoksal düşüncelerle dolunca, bünyeyi yormamak adına broşürü okumaya devam ediyoruz.

Yönetmen Tolga Yeter, yazarın bu tanımını beğenmemiş olacak ki, başka bir kusura bahsediyor: “Gün geçmiyor ki dünyamızda yaşanan karmaşa, kırılganlık ve şaşkınlıklara yeni-sini eklemeyen yeni bir güne merhaba diyelim... Bu karmaşanın temeline baktığımızda da karşımıza bir tek cevap çıkıyor. ‘Eğitim’ ... Saadet Hanım bize umut oldu, bir okyanusun içinde nereye savrulduğumuzu bilmeden boğuşurken...”

“Herkesin iyi, herkesin kusurlu, herkesin kırılgan, herkesin şaşkın” olduğu ne idüğü belirsiz bu garip dünyada savrulan bizlere, bütün bu kusurların temelinde yatan şey eğitim olarak tanımlanıyor oyun öncesinde.

Gerçekten de yönetmenin vurguladığı gibi, oyunda da, emekli öğretmen

Saadet Hanım’ın kusuru eğitimsizlikte gördüğünü, müfredat değişse bütün bu “karmaşa, kırılganlık ve şaşkınlık” düzeninin değişeceğine inandığını görüyoruz. Saadet Hanım’ın üstten bir tavırla eğitimsizlikle suçladığı banka çalışanlarının işlerini bu nedenle düzgün yapmadıkları, eylem için gelen “heyecanlı gençlerin” de aynı eğitimsizlik nedeniyle ne yaptıklarının bilincinde dahi olmadıklarını gösteren sahneler izliyoruz bol bol. Öyle ki eylemciler kendi aralarında bir karar almaktan ve taleplerini bildiren bir bildiri yazmaktan bile aciz durumdaylar. İşte bunlar hep “eğitimsizlik”. Herkes kendini eğitse, dünya pırl pırl olacak demek ki!..

Oyundan önce söylenen “Kusuru başkasında arama!” ana cümlesinin, oyunda

“Eğitim şart!” cümlesine dönüşmesini tam hazmedecekken, bu sefer “Hiçbir ideoloji, uğruna ölmeye değer!” gibi büyük laflar edilmeye başlanıyor ki, oyunun hızına yetişmekte zorluk çekmeye başlıyoruz. Bu kısımlarda da Saadet Hanım oğlu Sermet’i, “Krizantem” kod adlı eylemciyle evlenmeye ikna ediyor, bu da “mücadelenin gerekleri” gibi bir temele oturtuluyor vesaire.

En son, Saadet Hanım’ın eski bir öğrencisi çıkan polisin, Sermet’i öldürdüğü oyun sonunda ise, Saadet Hanım’ın ağzından, yazar son bir vecize ediyor: “Farklılıklarınızı unutun, birbirinize sarılın!”

Ne yalan söyleyeyim, Saadet Hanım’ı canlandıran oyuncu, oyuncularla seyirciyi birbirinden ayıran duvarı yıkıp da aramıza karışarak bu cümleleri ettiğinde biraz etkilenecek oldum, fakat belki sarılır diye yanıma döndüğüm adam, “önüne dön” gibi bir bakış atınca, etki yerle bir oldu.

Oyun, dünyanın içinde bulunduğu “karmaşaya” cevap olacağı derken, kendisi bir karmaşa çıkarmış ortaya. Ne tutarlı bir dünya çözümlenmesi var oyunda ne de tutarlı bir düşünce. Tür bocalaması yaşayan, dramatik anlamda akasayan bir yapı, hangi temelde neye karşı söylendiği belli olmayan kalıp cümlelerin yan yana getirilmesi, sadece oyunun sonunda cisimleşen temelsiz bir hümanist yaklaşımdan ibaret bir oyun “Saadet Hanım.”

Belki, sola ve toplumsal mücadeleye dair imgelerin hoyratça örselenip basit bir komedinin arasına serpiştirilmesi, içinden geçilen dönemi tahlil edebilen bu genç yazarın Darülbedayi içindeki konumunu sağlamlaştırmış olabilir. Ancak, yazara naçizane tavsiyemiz, oyunu izlediğimiz sahneye adını veren Haldun Taner’i ve üretimlerini daha fazla incelemesi. Böylece yazar, broşürde iddia ettiği mizahın ancak toplumsal bir eleştiri düzlemi içinde ortaya çıkabileceğinin ayırıcına varır ve bir oyun yazarı olarak kendini konumlandıracağı yeri doğru tahlil eder.

A. ARDİL

1) <http://t24.com.tr/haber/levent-uzumcunun-ardindan-sehir-tiyatrolari-muduru-de-gorevden-alindi,307852>

2) http://kazete.com.tr/haber/tyatroda-seks-iscisi-rolune-yasak_34160

3) <http://www.birgun.net/haber-de-tay/ibb-sehir-tiyatrolari-nda-20-sanatci-daha-isten-atildi-123934.html>

"Başka yol yok" direneceğiz!

Geçtiğimiz sene İstanbul Üniversitesi'nde polis-rektörlük-gerici çetelerin işbirliğinde birçok saldırı yaşanmıştı. YÖK'ün dönem başında seçimleri bahane ederek üniversitelerde siyasal faaliyeti yasaklamasının ardından neredeyse hemen her gün okula polis girmiş, bu süreçte sayısız gözaltı yaşanmış, rektörlük tarafından onlarca soruşturma açılmıştı. Dönemin sonuna doğru polise gerici çeteler de eşlik etmeye başlamıştı. Benim de bu saldırılardan birinde polis tarafından kolum kırılmıştı.

Bu sene ise dönemin başından itibaren geçen dönemki soruşturmaların sonucu olarak okuldan 1 hafta+1 ay uzaklaştırıldım. Yani önce fiziken zarar veren devlet şimdi de uzaklaştırma ile istediğini yapacaktı. Okula girmem engellendi. Ben de bunun üzerine direnişe geçmeye karar verdim. Bu soruşturma ve uzaklaştırma terörüne boyun eğmeyecek, Denizler'in üniversitesini gericilere ve katillere bırakmayacağım. 1 ay boyunca her gün üniversitemin önünde özgürlük ve gelecek direnişinde olacağım.

Bugün içinden geçtiğimiz süreçte sermaye devleti büyük bir kriz içinde. Bu süreci olabildiğince az hasarla atlatmak için yükselen her sesi boğmak, toplumsal muhalefeti tümüyle ezmek istiyorlar. Üniversitelerde ilerici akademisyenler tutuklanıyor, meslekten ihraç ediliyorlar. Eğitim Sen'li öğretmenler cemaat operasyonu bahanesiyle tasfiye ediliyor, işçi ve emekçilerin en ufak hak

arama eylemi dahi polis saldırısına uğruyor, devrimci-ilerici basın susturulmaya çalışılıyor. Kürdistan'da insanlar bodrumlarda yakılarak katlediliyor. Gençlik de toplumun en dinamik kesimi olarak düzenin öncelikli hedeflerinden biri haline geliyor; üniversitelerden devrimci-ilerici öğrenciler uzaklaştırılıyor, atılıyor. Sermayeye nitelikli iş gücü, sorgulamayan, düşünmeyen, hareket etmediği için zincirlerinin bile farkında olmayan "dindar ve kindar" bir nesil yetiştirmenin aracı olarak kullanılan üniversitelerde gerici-faşist çeteler özellikle beslenip palazlandırılıyor.

Sonuç olarak bana verilen cezanın muhtevası benim şahsımda üniversitede söz söyleme, örgütlenme özgürlüğüne yönelik bir saldırıdır. Doğalında bu cezaları da durup dururken almadık. Üniversitelerimizde özgürlük ve geleceğimizi savunduğum(uz), örgütlülüğün özgürlük olduğunu düşündüğüm(üz) ve pratikte de bunu hayata geçirdiğim(iz) için bu "ceza"yı verdiler. Bir nevi toplumda hapsaneler var, insanları dört duvar arasına hapsediyorlar. Üniversitelerde ise bizlerin girişini yasaklayarak kendi gettolarını koruduklarını sanıyorlar. İlerici, devrimci, örgütlü öğrencilere yönelik verilen cezaların genel olarak üniversite öğrencilerine yönelik mesajı var. Eğer kafanı kaldırırsan "eğitim hakkını gasp ederim", "kolunu kırarım" vb... Benim/ bizim üniversitemizin önündeki duruşumuzun çok yönlü anlamı ve

önemi var. Bizleri üniversitelerimizden söküp atamazsınız. "Bizim sınırlarımızı, nerede faaliyet göstereceğimizi, eğitim alacağımızı siz belirleyemezsiniz" demek. Soruşturmalara, cezaların, haksız ve keyfi uygulamaların karşısında kafamızı önümüze eğip gitmeyeceğiz demek. Yani "başka bir yol var mı acaba" sorusuna "Başka yol yok! Direneceğiz!" demek. Bu tür saldırıları püskürtebilmenin yolu ancak örgütlü, kitlesel, birleşik, devrimci bir gençlik hareketinden geçiyor. Bunun farkında olarak bu süre içerisinde bizlere yapacağız? Ancak ben tüm bu saldırılara karşı geleceğimden ve özgürlüğümün vazgeçmiyorum. Yaklaşık bir haftadır her gün üniversitemin önündeyim ve her gün polis saldırısına uğradım. Fakat ben direnişe devam edeceğim. Bugün önemli olan bu direnişi sahiplenmek ve yayabilmek. Devletin yaratmak istediği biatçı üniversitelere karşı alternatif sokak üniversitelerinde buluşabilmek. Artık basın toplantılarından, salon etkinliklerinden sıyrılıp meydanlarımızda, alanlarımızda fiili-meşru mücadele çizgisini var edebilmek.

Şimdi benim direnişim bir ay boyunca, her gün gözaltına da alınsak sürecek. Emekten yana olan herkes direnişin yanında olmak zorundadır.

ÜNİVERSİTEDEN UZAKLAŞTIRILAMAYAN

BUSE BAYRAM

Direniş için iletişim:

0541 370 06 24